

ELIX

เมื่อผู้ถูกล่าและผู้ไล่ล่า
ลิขิตมาซึ่งกันและกัน

Powerless

ผู้ไร้พลัง

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

LAUREN ROBERTS

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปล

ELIX
Ignite Your Soul

Powerless

ผู้ไร้พลัง

LAUREN ROBERTS

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปะ

ΞΙΧ

แต่เด็กสาวทุกคนที่เคยรู้สึกว่าคุณไร้พลัง

คำนำสำนักพิมพ์

แม้จักต่ำต้อย แต่จงไม่ย่อท้อ แม้จักตัวเล็กจ้อย แต่จงหยัดเยิน แม้จักไร้พลัง แต่จงหาญกล้า เพราะบางครั้งการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ก็มาจากคนต่ำต้อย ตัวเล็กจ้อย และไร้พลังเช่นนี้เอง

POWERLESS ผู้ไร้พลัง คือผลงานระดับมาสเตอร์พีซของ ลอเรน รอบิตส์ และเป็นเล่มแรกของนวนิยายโรแมนตาซีชุด The Powerless Trilogy เรื่องราว การต่อสู้ การทรยศ ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ความอยุติธรรม และความรักต่างชนชั้นที่ถูกถ่ายทอดผ่านตัวละครเอกอย่าง เพดิน เกรย์ และ ไค แอเซอร์

คนหนึ่งเป็นหัวขโมย เทียวลักเล็กขโมยน้อยเพื่อเอาชีวิตรอดในย่านสลัมสุดอันตราย พร้อมจะต่อกรกับชนชั้นสูงที่หยามเหยียด กล้าเผชิญกับความโหดเหี้ยมที่คนเหล่านั้นมอบให้ แม้เป็นเพียงไพร่ แม้ไร้พลัง แต่เพดินไม่เคยหมดหวังที่จะเรียกคืนความยุติธรรมให้กลับสู่อาณาจักรอิลิยาและพวกพ้องของตัวเอง

อีกคนเป็นเจ้าของผู้สูงศักดิ์ ใช้ชีวิตในพระราชวังแสนหรูหรา แต่เมื่อใดที่เขาเหยียบย่างออกนอกกำแพงวังตามคำบัญชาของกษัตริย์ นั่นหมายความว่า จะมีไพร่ต้องถูกสังหาร ในฐานะที่ผู้คุมกฎ ไคถูกฝึกให้ฆ่าคนโดยไม่รู้สึกละไรว่าไม่ใช่เลย เขารู้สึก...และยังรู้สึกจนใจเจ็บราวเมื่อคนคนนั้นคือเพดิน

คนที่ช่วยชีวิตเขาไว้ คนที่กลายเป็นคู่ต่อสู้ของเขา คนที่เขาแสนปรารถนา

ด้วยเนื้อเรื่องที่เข้มข้น การดำเนินเรื่องอย่างมีชั้นเชิง จากต่อสู้ดุเดือดแบบลึมหายใจ จากบิบบันอารมณ์ทำเอาหลั่งน้ำตา จากโรแมนติคก็หวานฉ่ำชวนชื่น จึงไม่แปลกใจที่นวนิยายเรื่องนี้จะได้รับความนิยมจนเกิดเป็นปรากฏการณ์ในบ็อกค็อกและติดอันดับขายดีของ THE NEW YORK TIMES

บัดนี้ประตูแห่งอาณาจักรอิลิยาเปิดแล้ว ขอเชิญทุกคนมาสัมผัสเรื่องราวอันน่าตื่นตาตื่นใจและชวนให้ใจสั่นไหวเกินต้านทาน

อิสราน

ลานประลองทวยโก

สลัม

ตรอก

เขตทะเลน้ำต้น

เหนือ

ตต.

ตอ.

ต.

หุบเขาดังพสุธา

สุสานดวงจิตนิรันดร์

ดอร์

ปลันสะดม

ทะเลทรายมอดใหม่

แทนด์

ป่าเลียงกระซิบ

อิลิยา

บทที่ 1

เพ็ดน

ชองเหลวซันหนิดและอูนร้อนไหลย้อยลงมาตามแขนข้า
เลือด

แปลกจริง ข้าจำได้ว่าทหารหลวงคนนั้นยังไม่ทันได้เหยียดดาบก่อนที่ข้าจะ
ประเคนหมัดใส่หน้าเขานี้นา ทั้งที่เขาเป็นผู้ปราดเปรียว แต่กลับยับตัวหลบ
หมัดขวาของข้าที่พุ่งเข้าปะทะสังกรรมไม่ทัน

กลิ่นเหม่าฉุนแสบจนข้าต้องยกมือมอมแมมปิดจมูกไว้ไม่ให้จามออกมา
คงน่าสมเพชแย่หากถูกจับได้เพราะเหตุนี้

เมื่อแน่ใจว่าข้าจะไม่ผลอจามจนเผยที่ซ่อนให้พวกทหารหลวงที่ซุ่มอยู่
ด้านล่างรู้ตัว ข้าก็วางมือลงบนผนังโลหะที่ด้านหลังของข้าเอนแนบอยู่อีกครั้ง
พลางยื่นสองเท้าไว้กับผนังอีกด้าน หลังสุดหายใจเข้าลึกจนเกือบสำลักเหม่า
จึงค่อยๆ ไต่ขึ้นไปอีกครั้ง ข้าบังคับร่างกายให้ป็นปายพร้อมกับกลั้นจามไปด้วย
แม้ว่าจะปวดร้าวและแสบร้อนไม่ต่างจากจุมูกก็ตาม

ข้าไม่ได้เผื่อใจว่าจะต้องมาป็นปล่องไฟในค่ำคืนนี้เท่าไรนัก พื้นที่คับแคบ
ทำให้ข้าเหงื่อแตกพลั๊ก ได้แต่สะกดความกลัวขณะตะเกียกตะกายไปจนถึงด้านบน

ระเบียงแคบ หมายถึงจะมองดาวพร่างพราวบนฟ้าแทนผนังประอะเปื้อนคราบ
หนาเดอนี้เสียที ทันทที่ที่ศิระชะโผล่พื้นด้านบน ขำริบสุดอากาศเหนอะหนะเข้าปอด
อย่างตะกละตะกลาม พอป็นพื้นปล่องไฟ มวลกลิ้งอันไม่น่าอภิรมย์เสียยิ่งกว่า
กลิ้งเขม่าซึ่งติดอยู่ตามเนื้อตัว อาภรณ์ และเรือนผมของข้าก็ปะทะเข้ามา ทั้งกลิ้ง
เหวี่ยง กลิ้งปลา รวมถึงกลิ้งเครื่องเทศ และข้าค่อนข้างมั่นใจว่าได้กลิ้งของเหลว
จากร่างกายบางชนิดปะปนมาด้วย กลิ้งเหล่านั้นผสมปนเปจนกลายเป็นกลิ้ง
เฉพาะตัวซึ่งตกลงบอวลไปทั่วตรอกปล้นสะดม

ขณะทรงตัวอยู่เหนือปล่องไฟ ข้าเพ่งมองฝ่าความมืดมิดบนหลังคาเพื่อ
สำรวจแขนเหนียวเหนอะ เกือบลืมนว่ามีแผลไปเสียสนิท เพราะไม่มีอาการเจ็บแปลบ
จากการถูกฟันคอย้าย้าเดือน

ข้าฉีกเศษผ้าจากเสื้อคลุมชั้นเหวี่ยงซึ่งแนบไปกับลำตัวออกมาแถบหนึ่ง
แล้วใช้มันซับคราบเหนียวนั้น

เอตนาต้องฆ่าข้าแน่ที่ทำผลงานตัดเย็บของนางพักอีกแล้ว

ข้าค่อนข้างประหลาดใจที่ไม่รู้สึกเจ็บขณะใช้ผ้าเนื้อหยาบถูคราบเหนียวๆ
นั้นออกจากแขนอย่างหมดความอดทน

จิงหะนั่นเองที่ข้าได้กลิ้งมัน

น้ำผึ้งนี่เอง

น้ำผึ้งแบบเดียวกับที่เยิ้มออกมาจากขนมปังเหนียวในกระเป่าเสื้อกั๊ก
ชาดรินของข้า แล้วไหลย่อยไปตามแขน ทำให้ข้าเข้าใจผิดว่าเป็นเลือด ข้าถอนใจ
พลางลอกตา

โล่งใจไปเปละหนึ่ง แม้เสื้อผ้าจะชุ่มน้ำผึ้ง ก็ยังดีกว่าต้องซักคราบเลือด
ออกเป็นไหนๆ

ข้าสุดหายใจลึก มองออกไปยังกลุ่มอาคารทรุดโทรมที่ถูกเงาของเสาไฟถนน
ซึ่งกะพริบติดๆ ดับๆ บดบัง ในย่านสลัมนี้ไม่ค่อยมีไฟฟ้าใช้มากนัก ถึงกระนั้น
กษัตริย์ก็ยังมีเมตตามอบเสาไฟหยิบมือเดียวให้พวกเราได้ใช้ ต้องขอบคุณบรรดา

ผู้ควบคุมไฟฟ้าและผู้ทรงปัญญาที่ใช้ความสามารถรังสรรค์ระบบโครงข่ายพลังงาน
ที่ยั่งยืนขึ้นมาจนได้ ข้าจึงต้องพยายามอย่างหนักที่จะหลบเร้นอยู่ในเงามืด

ยิ่งไกลจากสลัมมากเท่าไร ดึกแถวและบ้านเรือนก็ยิ่งมีสภาพดีขึ้นและ
ขนาดใหญ่ขึ้น จากเพิงกลายเป็นบ้าน บ้านสู่คฤหาสน์ ไปจนถึงอาคารตระการตา
ยิ่งกว่าสิ่งปลูกสร้างใดๆ ทั้งหมด ข้าหยีตามองในความมืด พอจะเห็นหอคอย
สูงตระหง่านของพระราชวังเป็นเงาราวๆ รวมถึงโดมทรงโค้งของลานประลอง
ถ้วยโถงซึ่งตั้งอยู่ข้างกัน

ข้าเบนสายตาดูกลับมายังถนนกว้างซึ่งทอดยาวอยู่เบื้องหน้า กวาดตามอง
อาคารผู้ทรงอบบริเวณ ครอบปล้นสะดมแห่งนี้เป็นหัวใจของสลัม เป็นแหล่งกำเนิด
อาชญากรรมและการพาณิชย์ซึ่งแผ่ขยายไปทั่วเมือง ข้าไล่สายตาไปยังตรอก
และถนนอีกหลายสิบสายที่แตกแขนงออกไป จมจ่อมอยู่กับเขาวงกตซึ่งประกอบ
กันจนกลายเป็นเมืองเมืองนี้ ก่อนจะถอนใจพลางคลี่ยิ้มบางให้ถนนสายคุ่นเคย
เบื้องล่าง

บ้าน จะเรียกอย่างนั้นก็ได้ โดยทฤษฎีแล้วบ้านหมายถึงสิ่งปลูกสร้างที่มี
หลังคาคุ้มกะลาหัว

แต่การได้มองดาวน์นั้นเพลิดเพลินกว่าการมองเพดานเป็นไหนๆ

ข้ารู้ดี เพราะเคยมีเพดานให้จ้องมองทุกคืนมาก่อน สมัยที่ยังไม่ต้องการ
ดวงดาราเหล่านั้นมาคอยปลอบใจ

สายตาไม่รักดีของข้าตัวดขำเมืองไปยังบริเวณบ้านเก่าซึ่งตั้งอยู่ระหว่าง
ถนนวณิชกับถนนเอล์ม บ้านที่ครอบครัวเล็กๆ น่ารักครอบครัวหนึ่งมักจะล้อมวง
กินมือเย็น หัวเราะ และถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกัน

ข้าได้ยินเสียงกระแทก ตามด้วยเสียงพิมพ์ที่ดังซ้ำออกจากวงค์อันขมขื่น
เมื่อพยายามเงี่ยหูฟังกลับได้ยินเพียงเสียงทุ้มอู้อ้อของทหาร ซึ่งข้าเพิ่งใจดีช่วยให้เขา
ได้พักจากการทำงานเมื่อครูนี้นั่นเอง

"จู่ๆ ก็โผล่มาข้างหลัง เงียบกริบเซียวละ แล้ว...แล้วรู้ตัวอีกทีข้าก็ถูกสะกิด

ไหล่ ก่อนมันจะประเคนหมัดเข้าหน้าข้า"

เสียงสตรีฟังดูหงุดหงิดและแหลมสูงดังออกมาจากปล่องไฟ "เจ้าเป็นผู้ปราดเปรี้ยวซะ เห็นแก่โรคร้ายเถอะ ไม่ใช่เจ้าควรจะว่องไวหรือกริ" นางสุดหายใจลึก "อย่างน้อยได้เห็นหน้ามันไหม ก่อนที่เจ้าจะปล่อยมันมาปล้นข้าอีกรอบนะ"

"ข้าเห็นแค่ตามัน" ทหารหลวงพูดจิ้งจ่า "สีฟ้า ตาสีฟ้าจัด"

สตรีนางนั้นพนลมหายใจหงุดหงิด "แหม ช่วยได้เยอะเชียว นี่ข้าต้องหยุดทุกคนในตรอกปล้นสะดมเพื่อขอดูตาสีฟ้าจัดให้ตรงกับคำบรรยายละเอียดยิบของเจ้านี่รี"

ข้ากลับเสียงสูดจุกเมื่อได้ยินเสียงเอี้ยดอาดดังมาจากอีกฟากห้องตามด้วยเสียงฝีเท้าแผ่วเบาหลายคู่ ฟังจากเสียงแผ่นไม้ผู้ล้นได้รองเท้าบู๊ตของผู้มาเยือนกลุ่มใหม่นั้น ข้าระบุได้ทันทีว่ามีทหารหลวงอีกสามคนเข้าร่วมล่าตัวข้าด้วยเป็นแน่

ได้เวลาไปแล้ว

ข้ากระโดดจากปล่องไฟ คว้าหมับเข้าที่ขอบหลังคากสูง ก่อนจะเหวี่ยงขาข้ามไปห้อยต่อแต่งอยู่เหนือถนน ข้าพนลมหายใจเฮือกหนึ่ง จากนั้นปล่อยมือพลางกลับเสียงร้องแหลมเมื่อแรงโน้มถ่วงกระซากร่วงลงสู่เบื้องล่าง ตัวข้าร่วงลงบนเกวียนพ่อค้าซึ่งอัดแน่นด้วยฟางอย่างหมดสภาพเสียงดังดู้บ ฟางแห้งแข็งแทงผ่านเสื้อผ้าจนข้ามีสภาพไม่ต่างจากหมอนปักเข็มหมุดของเอตีนา ผืนคว้นฟางและเขม่าลอยฟุ้งท่ามกลางสายลมยามค่ำคืนขณะที่ข้ากระโดดลงสู่ถนน

ข้าฆ่าเวลาระหว่างเดินกลับป้อมปราการด้วยการดึงฟางออกจากเส้นผม ลัดเลาะผ่านเกวียนพ่อค้าสภาพทรุดโทรมซึ่งถูกทิ้งขว้างในยามราตรี คอยก้าวหลบเศษขยะและซากแตกหักกระเกระไปด้วย เหล่านักปล้นต่างเอนกายพิงผนังตรอกหรือหลบอยู่ระหว่างซอกตึกกลางกระซิบกระซาบกันขณะที่ข้าเดินผ่าน

น้ำหนักและเนื้อเหล็กเย็นเฉียบของกริชที่ซ่อนไว้ในรองเท้าบู๊ตช่วยยให้ข้า

เผ่นคลายขึ้นตอนเดินผ่านคนไร้บ้านซึ่งเกาะกลุ่มกันยามราตรี ข้าเห็นบางคนทางสนามพลังเป็นประกายสีม่วงจางไว้ป้องกันตัว ขณะที่หลายคนไม่มีพลังแก้ลำพอจะทำให้ตัวเองได้หลบอย่างเป็นสุข นั่นคือเหตุผลว่าทำไมคนพวกนี้ถึงเรียกสลัมว่าบ้าน

ข้าสาวเท้าเร็วรี่และมันคงพลางสอดส่ายสายตาไปทั่วตรอก ระแวงระวังอยู่ตลอด ความจนไม่เลือกชนชั้น หนึ่งชนิดลึงก็คือเงิน พวกเขาไม่สนหรอกว่าจะต้องกระโจนใส่คนที่ลำบากกว่าตัวเองเพื่อให้ได้มันมา

ทหารหลวงหลายนายเดินสวนมาระหว่างที่ข้าชอกแซกไปตามถนน ข้าจึงต้องชะลอฝีเท้าเพื่อหลบหน้าพวกเขา ตามหน้าร้านค้า หัวมุมถนน และถนนทุกเส้นมีผู้คุมกฎที่น่ารังเกียจในเครื่องแบบสีขาวซึ่งราชาประทานให้เป็นของขวัญแก่ชาวเรา ทหารหลวงผู้โหดเหี้ยมเหล่านี้ถูกส่งมาประจำการในตรอกปล้นสะดมตามพระราชกฤษฎีกา เนื่องจากอัตราการก่ออาชญากรรมที่พุ่งสูงขึ้น

ไม่เกี่ยวอะไรกับข้าสักนิดเดียว

ข้าผลุบเข้าไปในตรอกย่อยแล้วสาวเท้าไปยังท้ายตรอกซึ่งเป็นทางตัน ตรงนั้นมีซากปรักหักพังของเกวียนพ่อค้ากองหลบอยู่มุมหนึ่ง สุมทับด้วยลึงกระดาก ฝืนผ้าเก่า และคงมีแต่โรคร้ายเท่านั้นที่รู้อย่างมีสิ่งใดอีกบ้าง ข้าเดินเข้าไปหากองขยะที่เรียกว่าบ้านยังไม่ถึงครึ่งทางด้วยซ้ำ ใบหน้าที่ล้อมกรอบด้วยผมหยิกฟูไม่เป็นทรงยาวประบาก็ไผ่ล่อออกมาจากป้อมปราการเสียก่อน

"ได้มาไหม!"

นางเหยียดชายาวจากทำนอง ผุดลุกขึ้นยืนอย่างง่ายตาย แล้วทะลุผ่านกำแพงกองขยะสูงสามฟุตของเราออกมาทันที ก่อนพุ่งตัวมาหาข้าพร้อมดวงตาเป็นประกายเปี่ยมความหวัง รวากับข้าได้มอบบ้านที่มีหลังคาคุ้มกะลาหัวของจริงกับมื้ออาหารอุ่นท้องให้นาง และถึงแม้ข้าไม่อาจมอบสิ่งเหล่านั้นให้นางได้ แต่นางกลับเห็นว่าข้ามีสิ่งที่มีค่ากว่านั้นมาก

ข้าถอนใจ "ปวดใจจริงที่เจ้าไม่เชื่อใจข้า เอดีนา นึกว่าผ่านมาหลายปีแล้ว

จะเชื่อมือกันกว่านี้เสียอีก" ข้าปลดเปลื้องจากหลัง ดึงผ้าไหมสีแดงยับยู่ยี่ออกมา อดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้าตื่นตะลึงของนาง

เอตตินาตะครุบผ้าไหมจากมือข้าอย่างละม่อมแล้วไล่นิ้วไปตามรอยยับข้าง ๆ บนผืนผ้า จากนั้นก็มองข้าไม่วางตาผ่านผมหน้าม้าหยิกหย็องปรกนัยน์ตาสีน้ำตาล อมเขียว รวากับว่าข้าเพิ่งกำจัดโรคระบาดจนสิ้นซากเพียงลำพัง มิใช่ขโมยผ้าจากสตรีที่มีความเป็นอยู่แทบจะไม่ต่างจากพวกเรา

ราวกับข้าเป็นวีรสตรี มิใช่ผู้ร้าย

รอยยิ้มของเอตตินาแจ่มจ้าไม่ต่างจากดวงตะวันเหนือทะเลทรายมอดไหม้ "เพ เจ้ากับมือเหนียวเหนียวทรัพย์ของเจ้าช่างวิเศษเหลือเกิน รู้ตัวบ้างไหม"

นางอ้าแขนโอบรอบคอข้า ดึงข้าไปกอดแน่นจนแทบหายใจไม่ออก ทำเอาน้ำผึ้งทะเลลึกท่วมกระเป่าเสื้อกั๊กของข้า

"พุดถึงมือเหนียว..." ข้าแฉะตัวเองออกจากอ้อมกอดของนางแล้วหยิบขนมปังเหนียวสภาพบูบู้หกก่อนออกมาจากกระเป่าเสื้อ หน้าตามันไม่ชวนน้ำลายสอเท่าไรนักเมื่อมีฟางประดับอยู่ด้านบน

เอตตินาเบิกตากว้างทันทีที่เห็นมันแล้วตะครุบขนมปังก้อนหนึ่งจากมือข้า เหมือนตอนคว้าผ้าไหม นางกัดมันพลางหมุนตัว ก้าวอาด ๆ กลับเข้าป้อมปราการ ก่อนจะทิ้งตัวลงบนพรมเนื้อหยาบไร้สีซึ่งปูไว้ด้านในรั้วกัน นางดบที่ว่างข้างกาย อย่างเชื้อเชิญ ข้าจึงกระโดดข้ามกำแพงกองขยะเข้าไปอย่างทุลั๊กทุเลแล้วหย่อนตัวนั่งลงข้างนาง

"ข้าว่ามาเรียกคงไม่ปลื้มนักหรอกที่ร้านถูกปล้นอีกนะ น่าสงสาร นางน่าจะเพิ่มระดับรักษาความปลอดภัยหน่อย" เอตตินาพุดพลางเคี้ยว ไบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์และเศษขนมปัง

แม้ว่าข้าจะปล้นร้านของนางเดือนละครึ่งมาตลอดหลายปี มาเรียกก็ยังเข้าใจว่าข้าเป็นผู้ชายอยู่ดี แต่อย่างน้อยนางก็พยายามหาตัวแมวขโมย

"อันที่จริง" ข้าพุดพลางยักไหล่ "มีทหารหลวงมายืนเฝ้าอยู่หน้าร้านเพิ่ม

อีกสองนาย นางน่าจะเอื้อมที่ถูกลมขมมบั้งเหนียวมาหลายปีแล้วละมัง"

ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวของเอตึนาหรือลงเมื่อเห็นรอยยิ้มของข้า "ต้องขอบคุณโรคร้ายที่เจ้ายังไม่ถูกจับนะ เพ" ทันทึที่ประโยคแสนคั้นเคยหลุดผ่านริมฝีปากนาง ข้าก็ขบกรามตามสัญชาตญาณ ส่วนนางอ้าปากค้าง ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเก คิ้วขมวดพรางกระแอมขึ้น "ขอโทษที มันติดเป็นนิสัยนะ" ข้าเลื่อนนิ้วไปหมุนแหวนวงใหญ่บนนิ้วโป้งอย่างเลื่อนลอยพรางคลียิ้มจาง มันเป็นหัวข้อสนทนาที่เรามักเสียงพูดกัน แม้ว่าจะเป็นการผิดของข้าที่ทำให้หัวข้อนี้กลายเป็นเรื่องระอัครระอ่วนใจตั้งแต่แรกก็ตาม

ทั้งหมดนี้เพราะข้าไม่เข้มแข็งพอจนผลอไผลไป ข้าไม่แน่ใจว่าควรโล่งใจที่มันเป็นเช่นนั้นหรือไม่ด้วยซ้ำ "เจ้าก็รู้ว่าไม่ใช่คำพูดที่กวนใจข้า แต่..."

"แต่เป็นความหมายของมันต่างหาก" นางดัดบพพกลางอมยิ้ม เลียนเสียงข้าได้เหมือนจนน่าตกใจ

ข้าหัวเราะจนเกือบสำลักขมมบั้งรสหวานเลี้ยวหนึ่งในปาก "เจ้าพูดตามข้าหรือ เอ"

เอตึนาตอบด้วยการกัดขมมบั้งเหนียวอีกคำ ก่อนประกาศกร้าวทั้งที่ยังเคี้ยวอยู่ "โรคร้ายไม่ได้ทำให้เจ้าป่วยเสียหน่อย สิ่งก็ตามมาต่างหากละ"

ข้าพยักหน้าช้าๆ ขณะกรีดนิ้วไปตามลวดลายขีดจางบนพรม สัมผัสของมันที่ปลายนิ้วช่างคั้นเคยเหลือเกิน แต่เมื่อนึกถึงความซาบซึ่งใจต่อโรคระบาดที่คร่าชีวิตชาวอิเลีย นับพัน ข้าก็หมดความอยากขมมบั้งเหนียวโดยสิ้นเชิง ต้องขอบคุณต้นตอของความเจ็บปวด ความตาย และการแบ่งชนชั้นเนี่ยนะ

ทว่าบัดนี้สิ่งเดียวที่ผู้คนสนใจคือผู้เหลือรอดจากโรคระบาดนั้นต่างหาก อาณาจักรของเราปิดพรมแดนมานานโขเพื่อป้องกันไม่ให้โรคแพร่กระจายไปยังเมืองอื่น มีเพียงผู้แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้นที่รอดตายจากโรคซึ่งเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางพันธุกรรมของมนุษย์ในอาณาจักรอิเลีย คนที่ว่องไวกลับปราดเปรียวยิ่งขึ้น คนที่แข็งแรงกลายเป็นผู้ไร้เทียมทาน และพวกที่หลบเร้นอยู่ในเงากลับกลายเป็น

เงาเสียงเอง มีเพียงชาวอิตาลีเท่านั้นที่ได้รับพลังเหนือธรรมชาติมากมายเหล่านี้
มันแตกต่างกันไปตามความแข็งแกร่ง จุดประสงค์ และพลัง

เปรียบดังของขวัญ รางวัลของการรอดชีวิต

พวกเขาเป็นอภิชน พวกเขาเป็นยอดคน พวกเขาเป็นกลุ่มคนพิเศษ

"ก็แค่..." เอตีนาเงียบไป นางใช้นิ้วจิ้มขนมปังเหนียวเมื่อนึกคำพูดไม่ออก
เป็นครั้งแรก "ระวังตัวไว้หน่อยก็ดี เพ ถ้าเจ้าโดนจับขึ้นมา แล้วพวกเขาไม่เชื่อ
เจ้า..."

"ไม่เป็นไรน่า" ข้าพุดง่าย ๆ พยายามไม่สนใจความกังวลที่เริ่มเกาะกุมจิตใจ
"ข้าทำแบบนี้มาอยู่แล้ว เอ ทำมาตลอด"

นางถอนใจทั้งที่ยังยิ้มอยู่ พลังโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ "รู้แล้วน่า รู้แล้ว เจ้า
เอาตัวรอดจากพวกอภิชนได้"

ข้าโล่งใจอีกครั้ง ขณะเดียวกันก็รู้สึกผิดและซึ่งใจที่นางเข้าใจข้าอย่างแท้จริง
ไม่ใช่ทุกคนที่รอดชีวิตจากโรคระบาดแล้วจะโชคดีพอได้พลังวิเศษติดตัวมาด้วย
ไม่เลย พวกไฟร่นั้นธรรมดาไร้พลังสมชื่อ ไฟร่ก็บอภินชนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข
มาหลายทศวรรษหลังการระบาดของโรคร้าย

กระทั่งราชาเอเดริกทรงออกพระราชกฤษฎีกาว่าพวกไฟร่ไม่สมควรอาศัย
อยู่ในอาณาจักรของพระองค์อีกต่อไป

เมื่อราวสามทศวรรษก่อน โรคที่น่าจะเป็นเพียงอาการเจ็บป่วยทั่วไปได้
แพร่กระจายไปทั่วแผ่นดิน เหล่าผู้เชี่ยวชาญของกษัตริย์จึงฉวยโอกาสป้ายสีว่า
พวกไฟร่เป็นพาหะของโรคระบาดซึ่งตรวจไม่พบ ทั้งยังจัดตั้งว่านี่อาจเป็นสาเหตุ
ที่พวกไฟร่ไม่มีพลังวิเศษ การอยู่ร่วมกับไฟร่เป็นเวลานานเป็นอันตรายต่ออภิชน
และพลังของพวกเขา และเมื่อเวลาผ่านไป พวกไฟร่จะเป็นตัวบ่อนทำลายพลัง
ที่อภิชนทั้งหลายหวงแหน

ข้าพยายามบังคับตัวเองไม่ให้หลอกตา

ท่านพ่อของข้าเชื่อว่านั่นเป็นเรื่องเหลวไหลลึนดี ข้าเองก็คิดเช่นนั้น ทว่า

ต่อให้มีหลักฐานพิสูจน์ว่ากษัตริย์บั้นน้ำเป็นตัว ก็เชื่อว่าจะมีคนเชื่อคำพูดของเด็กสาวจากสลัมอย่างซ้ำ

กษัตริย์ไม่อาจปล่อยให้สังคมอภิชนของพระองค์แปดเปื้อนหรือเสื่อมลง เพราะพวกไพร่ชั้นต่ำ เหล่าผู้เหนือกว่าไม่มีวันยอมให้พวกตนสูญเสียพันธุ์

การกวาดล้างจึงเริ่มต้นขึ้น

กระทั่งบัดนี้ หลายทศวรรษให้หลัง เรื่องซอกศพเคลื่อนผืนทรายได้ แสงอาทิตย์แผดเผาก็ยังคงเป็นเรื่องเล่าต่อ ๆ กันรอบกองไฟ เป็นเรื่องขนหัวลุก ที่เด็ก ๆ กระซิบกระซาบเล่าสู่กันฟัง

นิ้วเหนียวเหนอะจากมือฉ่ำน้ำผึ้งของเอดีนาเลื่อนมากุมมือข้าไว้ มันหวาน หยอดไม่ต่างจากรอยยิ้มของนาง ความลับของข้าซุกซ่อนอยู่ในประกายตานาง ได้ความภาคภูมิใจที่ฉายชัดอยู่บนใบหน้านั้น ข้าใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตทำใจยอมรับว่า ไม่มีสิ่งใดเป็นเรื่องจริง มิตรภาพล้วนเสแสร้ง ความเมตตาทั้งหลายล้วนผ่านการคำนวณมาอย่างดี

"เก็บความรู้สึก ช่มช้อนความกลัว ที่สำคัญที่สุด ปกปิดตัวตนของเจ้า ห้ามให้ใครรู้เด็ดขาด เพติ อย่าเชื่อใจใครหรืออะไรทั้งนั้นนอกจากสัญชาตญาณ ของตัวเอง"

น้ำเสียงอ่อนโยนของท่านพ่อดังก้องในหัวข้าอย่างน่าประหลาด คอยย้ำเตือนว่าทุกสิ่งในชีวิตของข้าควรเป็นเรื่องโกหก และเด็กสาวที่นั่งอยู่เบื้องหน้าข้า ก็ควรถูกละทิ้งลงเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในอาณาจักร

แค่คืนเดียวที่ความเห็นแก่ตัวเข้าครอบงำสติสัมปชัญญะของข้า แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เราสองคนตกอยู่ในอันตราย

"ช่างเถอะ ไม่พูดเรื่องโรคระบาดแล้ว" เอดีนาเอ่ยด้วยเสียงร่าเริง นางกวาดตามองไปรอบตรอกก่อนเสริมว่า "รวมถึง...เรื่องของเจ้าด้วย"

ข้าไม่คิดจะกลับเสียงหัวเราะขึ้นจุมุกด้วยซ้ำ "ผ่านมาสองปี เจ้าก็ยังไม่เนียน เหมือนเดิมเลยนะ เอ"

ข้าไม่แน่ใจว่านางได้ยินหรือเปล่า นางไม่น่าจะมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งอื่นได้อีก นอกจากผืนผ้าที่เคลื่อนไปมาระหว่างนิ้วของนาง ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวกวาดมอง อุปกรณ์เย็บปัก เอดินาทิ้งบทสนทนาเมื่อครู่ หันมาพิมพ์ว่านางจะสร้างสรรค์ผลงานได้จากผ้าไหมผืนใหม่ได้บ้าง มือสีน้ำตาลของนางล้วงเข้าไปกลางกองเศษผ้าได้แสงวูบไหวจากไฟถนน นางเริ่มพับชายผ้า ถัดเข็มหมุดเข้าตามมุมพอทำเข็มแทงนิ้วตัวเองก็สบถไม่หยุด

เราคุยเรื่องสัพเพเหระ ซึ่งมันจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราใช้ชีวิตบนท้องถนนร่วมกันมานานหลายปี ข้าจึงเข้าใจคำพูดอู้อี้ผ่านริมฝีปากของเอดินาที่เฝ้มเข็มหมุดเอาไว้อย่างง่ายดาย ข้าพลิกตัวแล้วเงิบเสียงลงขณะมองนิ้วมือที่มันคงและคึดคกหนาของนาง ตื่นตาดิ้นใจกับผลงานชิ้นนั้นเกินกว่าจะชมตาหลังลงได้

จู่ๆ ความเจ็บเหมือนถูกแทงที่สีข้างก็ทำให้ดวงตาข้าที่เริ่มปรือเบิกโพล่ง ความว่องงุนหายวับ หินแหลมคมโผล่ขึ้นมาจากพื้นตรอก ข้าจึงพิมพ์อย่างงัวเงียว่า "คอยดูเถอะ สักวันข้าจะขโมยเตียงสนามมาให้ได้"

เอดินากลอกตาใส่ข้า เหมือนที่นางทำทุกคืนเวลาข้าให้สัญญาณมๆ แล้งๆ "ข้าจะเชื่อก็ต่อเมื่อได้เห็นกับตา เพ" นางเอ่ยเป็นทำนอง

ข้าพลิกตัวไปมาเป็นสิบครั้ง ก่อนที่ผ้าห่มคันยิบยิบและขยุกขยิกเป็นก้อนจะฟาดเข้าที่ศีรษะ "ถ้ายังไม่เลิกดิ้นละก็ สาบานเลยว่าข้าจะเย็บเจ้าติดกับพื้น" เอดินาพูดเสียงหวานเหมือนรสชาติของขนมปังเหนียวนั้น

"ข้าจะเชื่อก็ต่อเมื่อได้เห็นกับตา เอ"

บทที่ 2

ไค

ลูกไฟลูกหนึ่งเฉียดผ่านโบริหน้าข้าไป หวิดจะเผาเส้นผมของข้าจนโกร๋นเสียแล้ว ข้าแทบไม่มีเวลาก้มหลบด้วยซ้ำตอนที่ความร้อนระลอกสองพุ่งเข้าใส่
ในนามของโรคร้าย วันนี้คิดดีคืน่าดู

ข้าเห็นลูกไฟอีกลูกลอยพุ่งเข้ามาขณะกระโดดหลบด้วยปลายเท้า สัมผัสได้ถึงความรู้สึกอันคุ้นเคยเมื่ออะดรีนาลินแล่นพล่านไปทั่วร่าง จึงรีบสร้างม่านน้ำขึ้นเป็นโล่กำบัง แล้วฟังเสียงฟูเมื่อลูกไฟนั้นสลายกลายเป็นกลุ่มควันหนาที่บ ิดต็ดหรือตา พยายามมองหาข้าผ่านม่านควัน ก่อนจะเบิกตาโพล่งเมื่อข้าพุ่งเข้าปะทะ เราล้มกลิ้งลงบนพื้น ข้าตรึงเขาไว้ เจือหมัดลูกโชนด้วยเปลวเพลิงขึ้นเล็งไปที่โบริหน้าเขา

"ยอมหรือยัง" ข้าอดยิ้มมุมปากไม่ได้ เขาหัวเราะออกมาพลงข้าเลื่องมอระหว่างโบริหน้าข้ากับกำปั้นที่ลูกโชนอยู่ข้างกัน

"ถ้าตอบว่าไม่ เจ้าจะต่อ่ยจริงหรือ น้องข้า" ดวงตาสีเขียวของคิตด์ทอประกายอย่างนึ๊กสนุก แม้ว่าเปลวไฟจะอยู่ห่างจากโบริหน้าเขาไม่กี่นิ้วก็ตาม

"ข้าว่าตอนนี้ข้าน่าจะได้อำตอบแล้วละ" ข้าอมยิ้มขณะเจือหมัดไปด้านหลัง

ตั้งท่าโจมตี

"ก็ได้ ก็ได้ ยอมแล้ว!" คิตต์ละล่ำละลักบอก "ที่ยอมเพราะข้าไม่อยากให้อีไลผู้นำสงสารต้องมาซ่อมจมูกให้เราคนใดคนหนึ่งอีกหรอกน่า"

ข้าหัวเราะในคอเมื่อนึกถึงสีหน้าของแพทย์หลวงหากพวกเราไซ้ซัดไซ้เซไปหาพร้อมกระดูกที่แตกหักอีกท่อน หลังจากเหยียดตัวขึ้นยืนข้ายื่นมือให้คิตต์ที่ยังนอนแผ่หลายอยู่บนพื้น

รอยยิ้มของเขาส่งไปไม่ถึงดวงตายามเอ่ยว่า "ในนามของโรคร้าย ไค เจ้าใช้พลังของข้าได้ดีกว่าข้าเสียอีก"

"และนั่นคือเหตุผลว่าทำไมเจ้าถึงจะต้องปกครองอาณาจักร" ข้าเอ่ยเสียงเรียบ "ส่วนข้าไปกรำศึก ใช้ความรู้ปغامของข้าเบี่ยงเบนความสนใจศัตรู"

"นี่เจ้ากำลังบอกว่าข้าไม่รู้อะไรเลยที่จะเบี่ยงเบนความสนใจศัตรูอย่างนั้นหรือ" คิตต์เอ่ยถามพลางหัวเราะเสียงทุ้มและแสสร้งทำเป็นเสียใจ

"เพราะเราเป็นพี่น้องต่างแม่ เจ้าถึงมีเสน่ห์แค่ครั้งหนึ่งของข้าอย่างไรล่ะ"

คิตต์หัวเราะลั่นอีกระลอก "ถ้าใช้ตรรกะนั้นก็แปลว่าเจ้าได้สมองข้าไปแค่ครั้งหนึ่งด้วยเหมือนกัน"

"ต้องขอบคุณโรคร้ายเสียวละ" ประโยคนั้นยังแทบไม่ทันหลุดจากปากข้าดี เขาก็ผลักข้าอย่างแรงพร้อมรอยยิ้มกว้าง

เราก้าวไปตามทางเดินระหว่างลานดินฝึกซ้อมภายในบริเวณปราสาท เหล่าทหารหลวงที่กำลังฝึกซ้อม รวมถึงบรรดาอภิชนที่มีสถานะสูงกว่าต่างจับคู่ประมือกันขณะที่เราเดินผ่าน ส่วนใหญ่ใช้พลังที่มีสู้กัน แต่ก็มีบ้างที่ใช้อาวุธ

หลายคนหันมองเรา สายตาของพวกเขาแผดเผาผิวหนังข้าไม่ต่างจากดวงอาทิตย์ที่ทอแสงอยู่เหนือหัว ข้าเมินพวกเขา สูดกลิ่นอันคุ้นเคยของลานฝึกซึ่งเต็มไปด้วยเลือด เหงื่อ และน้ำตา ก่อนคว้าดาบเล่มหนึ่งออกมาจากชั้นวางอาวุธโยนมันให้คิตต์ มีเพียงคำเดียวที่จะบรรยายสีหน้าของเขาได้ นั่นคือระอาใจเต็มที

"เจ้าก็รู้ ข้าชอบสู้ด้วยอาวุธมากกว่าใช้พลัง" ข้ากล่าวเพราะเห็นเขามองมา

ด้วยสายตาดำหนิ ขณะที่ข้าเริ่มควงดาบไปมาเพื่อทดสอบสมดุล

คิดต์เดินทอดน่องลึกเข้าไปในลานฝึกที่มีแต่โคลน แล้วกลอกดาบใส่ข้า "รู้สึกข้ารู้ดีว่าเจ้าชอบเอาชนะข้าด้วยดาบมากแค่ไหน" ข้าหมุนข้อมือ ออกแรงเหวี่ยงดาบขณะที่เราเริ่มเดินคุ่มเชิงกันเป็นวงกลม "บังเอิญว่ามันเป็นงานอดิเรกที่ข้าชอบมากอย่างหนึ่งเสียด้วย" ข้าจู่โจมกะทันหัน ฟาดดาบกระแทกใส่ดาบเขาอย่างแรง จนสะเทือนขึ้นมาตามแขนข้า "เห็นไหม สนุกจะตาย"

คิดต์กัดฟันแน่นขณะตั้งรับการโจมตีของข้า "จับใจจริง"

ข้าเข้าสู่วังค์อันคุ้นชิน ขยับกายไปมารอบลานฝึกเมื่อเราสองพี่น้องจมดิ่งไปกับจังหวะการประดาบ จิตใจของข้าปลอดโปร่ง ร่างกายเปี่ยมด้วยพลัง รู้สึกมีชีวิตชีวาสูดซิดทุกครั้งที่ได้ต่อสู้ ข้าเกิดมาเพื่อทำสิ่งนี้ การต่อสู้ทำให้ข้ายังครองสติอยู่ได้ตลอดเวลาหลายปีที่ต้องเคี้ยวกรำฝึกฝน

"กษัตริย์ที่โหดเหี้ยมคือกษัตริย์ผู้วางวาย"

ถ้อยคำของท่านพ่อดังก้องในหัว ดอกหญ้าเข้ามาในกะโหลกทุกครั้งที่ข้าโอดครวญเรื่องการเรียนแสนน่าเบื่อเมื่อตอนเป็นเด็ก ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ต้องกังวลใจเรื่องจะเป็นกษัตริย์ผู้สิ้นลมหรือบาปบุญญาหรือไม่ เพราะข้าไม่มีวันได้ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่แล้ว ทุกครั้งที่เถียงกลับด้วยประโยคนั้น ท่านพ่อจะเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ให้ข้าจำขึ้นใจ

"ผู้คุมกฎที่โหดเหี้ยมคือจักรวรรดิที่พังภินท์"

ช่างปลุกใจเสียจริง

ความเจ็บแสบลือจากท้องแขน กระซอกข้าออกจากภวังค์

"อย่าวอกแวกสิ ไค เดี่ยวข้าก็ชนะเจ้าจริงๆ เสียหรอก" คิดต์มีท่าทีล้าพองใจอย่างที่ข้าอยากจะทำลายให้สิ้นซาก "ข้าไม่ยากให้ว่าที่ผู้คุมกฎของข้าใจลอยขณะปฏิบัติ..."

ก่อนที่คิดต์จะหันพุดจบ ข้าก็กดดาบของเขาลงกับพื้น ตรึงมันไว้ด้วยดาบของข้าแล้วพลิกตัวไปด้านหลัง เตะชายกรองเท้าบูตขึ้น ดึงกริชออกมาและจ่อ

ปลายแหลมไปที่แผ่นหลังของคิตต์ด้วยการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเพียงครั้งเดียว

"ขอประทานอภัย ดรส์ว่าอย่างไรหรือพะยะค่ะ ฝ่าบาท" ข้าพล้อยเขาเป็นอิสระ คิตต์พลิกตัวกลับมาจ้งหวะเดียวกับที่ข้าค้อมตัวค้ำบอย่างล้อยเสียพลางเก็บกริชเขารองเท้าบู๊ต เขาผลักข้าอย่างแรงจนเกือบเซลดลา ข้าจึงผลักเขากลับคิตต์หัวเราะออกมาเบา ๆ

บัดนี้เรือนผมสีทองเข้มของเขาดูสกปรกมากกว่าจะเป็นสีทอง เพราะมีเศษโคลนจากการปลุกปล้ำกันบนลานฝึกเกาะอยู่ประปราย เราทั้งคู่ถอดเสื้อออกไปนานแล้วเพราะอากาศร้อนอบอ้าวของฤดูร้อน เหงื่อจึงไหลผ่านแผงอกสีแทนของเขาและข้า

มันแทบจะน่าขันที่เห็นได้ชัดเหลือเกินว่าเราเป็นพี่น้องต่างมารดาภายนอกเหนือจากความแตกต่างทางกายภาพแล้ว ข้าไม่เอารีออบอย่างเขา ขณะที่เขาไม่แข็งกระด้างอย่างข้า แต่เป็นคนมีน้ำอดน้ำทน เป็นมิตร คู่ควรกับบัลลังก์เช่นเดียวกับข้าที่คู่ควรกับสมรภูมิ

เขาคือราชา ส่วนข้าเป็นฆาตกร

"ไค ฟังข้าอยู่หรือเปล่า" สีหน้าของคิตต์ดูปริวิตกและยามใจในเวลาเดียวกันขณะติดนิ้วใส่หน้าข้า "ในนามของโรคร้าย เจ้าเสียเลือดไปแค่ไหนกัน"

ข้ามองตามสายตาเขาจนเห็นเลือดสีแดงไหลเป็นทางจากบาดแผลที่แขนโลหิตซึมไปตามข้อนิ้วก่อนจะหยดจากปลายนิ้ว "ดูทำอีโจะไม่ได้ลาพักเสียแล้วละฝีมือเจ้า" ข้าชำเลืองมองคิตต์ คาดหวังว่าเขาจะตอกกลับ ทว่าสายตาของเขากลับทอดมองไปยังอีกฟากของลานฝึก "คราวนี้ใครกันแน่ไม่ตั้งใจฟัง"

ข้าเบนสายตาไปเห็นร่างที่เดินอาด ๆ มาทางเรา ชุดหนึ่งสำหรับฝึกซ้อมแนบไปกับส่วนเว้าส่วนโค้งบนเรือนร่างนาง ขณะที่เรือนผมสีไลแล็กสะบัดพลิวตามลม "ไอ้ ดูนั่นสิ ยายแบลร์ยอดแย้" ข้าพืมพำลอดโรฟันก่อนที่นางจะเดินมาถึงตัว คิตต์ถึงกับหัวเราะจนล้าลัก

"ว่าไง หนูมุ่ม ๆ" น้ำเสียงของนางเหมือนน้ำแข็ง ทั้งนุ่มลื่นและเย็นเยียบ

"ฝึกไปถึงไหนแล้วล่ะ" นางตัวดีสายตามองเราทั้งคู่อย่างซ้ำๆ ก่อนจะกลับมาจ้องหน้าเราพร้อมรอยยิ้มดีแต่แค้นที่มุมปาก "ซ้อมมือก่อนการประลองหรือไง โค"

"อย่างซ้ำไม่จำเป็นต้องซ้อม"

รอยยิ้มของนางค่อยๆ กว้างขึ้นทีละนิด "ข้าก็นึกว่าว่าที่ผู้คุมกฎจะอยากชนะการประลองเพื่อให้คนทั้งอาณาจักรชื่นชมเสียอีก" ทันใดนั้นนางก็หันไปสนใจเล็บตัวเอง แสร้งทำเป็นไม่รู้รั้อนรู้หนาว

ข้ายกมือเสยผมพลงถอนใจเหนื่อยหน่าย "ก็ตั้งใจอย่างนั้นอยู่แล้ว"

นางส่งยิ้มซึ่งห่างไกลจากยิ้มหวานให้ข้า "ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ เจ้าเป็นอภิชนที่เก่งที่สุดในรอบหลายทศวรรษนี่นะ หรือแค่ราชาคุย"

ในนามของโรคร้าย จนได้สินะ

คิดต่อก้าวไปด้านหน้าพลงวางมือบนอกราวกับบาดเจ็บเสียเอง "ไอ้ยแบลร์ ข้าจะจำคำพูดนั้นไว้ตอนที่ข้าขึ้นเป็นกษัตริย์"

"โอ้ ข้าทำให้เจ้าเจ็บกระตองใจหรือ คิดดี" นางทำปากย่นอย่างเสแสร้งใส่เขา ก่อนจะวกกลับมาสนใจข้าอีก "อีกอย่าง ข้าเชื่อว่าข้าจะชนะการประลอง"

ข้าแค้นหัวเราะก่อนจะย่นค้ำรังเล็กของนาง "ทำไมถึงคิดว่าตัวเองจะลดลงล่ะ" ข้าถามทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่านางจะลงแข่ง

เพียงนางสะบัดข้อมือเล็กน้อยเพื่อตอบโต้คำพูดของข้า กริชก็ลอยหรือจากชั้นวางอาวุธ มันลอยคว้างกลางอากาศก่อนจะจ่อเข้าที่เส้นเลือดดำใหญ่บนลำคอข้า โดยที่ข้ายังไม่ทันกะพริบตาด้วยซ้ำ

"ในฐานะบุตรธิดาของแม่ทัพ" นางสาวเท้ามาหาข้าจนเรยีนห่างกันเพียงไม่กี่ศืบแล้วกระซิบว่า "ข้าว่าข้ามีโอกาสเข้าร่วมการประลองมากที่สุด ว่าไหม" นางหัวเราะคิกคักขณะกดกริชที่ลอยอยู่กลางอากาศลงบนลำคอข้าเป็นการตอกย้ำคำพูดของตน

พลังมากมายส่งเสียงอื้ออึงในเส้นเลือดของข้า ล้วนเป็นพลังของผู้คนที่กำลังฝึกซ้อมอยู่ในลานฝึก ข้าบังคับให้พลังเหล่านั้นเงียบเสียงลงพลงเพ่งสมาธิไปที่

พลังของแบลร์ มันกระเพื่อมอยู่ใต้ผิวหนัง กระตุ้นให้ข้าควบคุมมัน นางคือผู้ใช้พลังจิตที่ทรงพลัง การสาธิตด้วยกรีซนี่เป็นเพียงส่วนน้อยของสิ่งที่นางสามารถใช้จิตควบคุมได้ ข้าดึงเอาพลังของนางซึ่งแล่นแปลบแปลบ ปล่อยให้มันไหลบ่าเข้ามาในตัว ปะทุขึ้นสู่ผิวภายนอก

จากนั้นข้าก็กลายเป็นมัน

ข้าสามารถควบคุมพลังใดก็ได้ที่รายล้อมอยู่รอบกาย เหมือนที่ข้าทำกับพลังทวิธาตไฟและน้ำของคิตต์

ข้าคลี่ยิ้มเยือกเย็นขณะพลิกใบมีดกลางอากาศ ใช้จิตดันมันไปกดบนเสื้อหนังแข็งๆ เหนือตำแหน่งหัวใจของนาง "ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ควรฝึกซ้อมเสียหน่อยแล้ว" ข้าเอ่ยเสียงเบา จากนั้นจึงปล่อยพลังของนางเป็นอิสระ กรีซร่วงลงพื้นดินเสียงดังตึก ข้าไม่เอ่ยสิ่งใดออกมาอีกแม้แต่คำเดียว ก่อนจะหมุนตัวและสาวเท้ากลับไปยังปราสาท

คิตต์เดินตามข้ามาเงิบๆ ดูจมจ่อมในห้วงคิดไม่ต่างกันขณะที่เราเดินผ่านประตูปราสาทเข้าไปด้านใน ดูเหมือนว่าการประลองที่กำลังจะจัดขึ้นในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้าจะทำให้ข้าไม่อาจเมินเฉยต่อการมีอยู่ของพวกเขาและหน้าที่ของตัวเองได้อีกต่อไป

กลิ่นไ่กอบและมันฝรั่งซึ่งโชนออกมาจากห้องครัวดึงความสนใจข้าได้ชะงัดนัก ข้าวัดสายตามองคิตต์ที่เงิบขริมผิดปกติ ก่อนจะก้าวยาวๆ ไปทางประตูห้องครัว

"สวีตดียามบ่าย สาวๆ" ข้ายิ้มแปลให้แม่ครัวและเหล่าซาร์บิใช้ที่กำลังวิ่งุ่นเตรียมมือเย็น "คิดถึงข้าไหม" ข้าฮัมเพลง ดันตัวขึ้นนั่งบนโต๊ะทำครัวแข็งๆ แล้วเอนกายทิ้งน้ำหนักลงบนฝ่ามือ สบสายตากับสาวใช้สองสามคน พวกนางหน้าแดงก่ำ รีบหันกลับไปทำงานต่อพลางหัวร่อต่อกระซิก

ไฉ่ร้อนจากห้องครัวปะทะเข้ามาราวคลื่นซัดสาดและฉาบลงบนผิวชั้นหึ่งือของข้า

ผิวของข้า

ข้ายกมือเสยผมก่อนเลื่อนลงมาลูบหน้า ไม่แยแสว่าจะเดินเปลือยออกมาตลอดทางเนื่องจากทั้งเสื้อไว้ที่ลานฝึกสกปรกหรือไม่ เป็นนิสัยที่แม้แต่ท่านพ่อก็ไม่อาจห้ามปรามได้

คิดดีโผล่หน้ามาจากมุมห้องพลางฉีกยิ้มกว้าง "ข้าว่าข้าได้กลิ่นจานโปรดของข้านะ เจ้านารักเหลือเกิน เกล" เขาสาวเท้าไปหาแม่ครัวที่กำลังกวนมันฝรั่ง เนื้อเนียนซึ่งอัดแน่นอยู่เต็มหม้อบนเตาไฟร้อนแรง ผิวสีเข้มของนางพรวาระยับไปด้วยเหงื่อ

นางอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้าเปี่ยมสุขของคิดดี "โอ้ อย่าคิดว่าข้าทำเพื่อท่านสิ เจ้าแมน้อย มันบดนะของโปรดของข้าเหมือนกัน" นางยิ้ม และแก้มเขาเบาๆ แล้วกวาดต่อ เกลสบตาข้าที่นั่งอยู่บนโต๊ะทำครัว ก่อนจะหวัดสายตามองแขนและบาดแผลซึ่งข้าลืมนำไปแล้วด้วยข้าว่าเลือดยังไม่หาย นางเอ่ยเสียงขริมพลางสายศิระษะ "อย่าทำโต๊ะของข้าเปื้อนเลือดสิ ท่านโค"

ข้าหลุดยิ้มเพราะประโยคนั้น "ไม่ใช่ครั้งแรกเสียหน่อย"

นางส่ายหน้าใส่ข้าขณะพยายามกลืนยิ้ม เกลแอบเพิ่มอาหารและขนมให้เราเสมอตั้งแต่เรายังเป็นเด็กตัวเล็กๆ วิ่งเล่นไปรอบปราสาททั้งที่สวมเสื้อผ้าแค่ครึ่งท่อน และยังคงทำเช่นเดิมแม้ในปัจจุบัน นางเคยเห็นเราสองพี่น้องทะเลาะกันในห้องครัวนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง เพื่อแข่งกันว่าใครจะได้ขนมปังเหนียวก้อนสุดท้ายของนางไปครอง

"พวกท่านไม่มาเยี่ยมข้าพักใหญ่แล้วนี่" นางเอ่ยพร้อมกับเหยาะเครื่องปรุงเพิ่มลงในมันฝรั่งบด "เบื่อข้าแล้วกระมัง"

"เบื่อเจ้านะใช่ แต่ไม่เคยเบื่ออาหารฝีมือเจ้า" คำพูดหลุดจากปากข้ายังไม่ทันสิ้นเสียง มันฝรั่งบดก้อนหนึ่งก็ลอยใส่หน้าข้า ข้าไม่มีเวลาหรือแรงมากพอจะก้มหลบ มันฝรั่งบดจึงผสมเข้ากับโคลนและดินแห้งกรัง

"อยู่กับเราไม่เหงาเลย จริงไหม" คิดดีเอ่ยขึ้นขณะยื่นฟิงขอบหน้าต่าง

ทอดสายตามองข้าวรูดมันฝรั่งบดออกจากเส้นผม

ข้ากระโดดลงจากโต๊ะทำครัว ก้าวยาวๆ ไปหาแม่ครัวและหอมแก้มนาง
ทีหนึ่ง "ยินดีเสมอ เกล" ข้าเอื้อมแขนอ้อมตัวนางไปหีบแอบเปิดลูกหนึ่งจาก
ในตะกร้าพลางพูดว่า "ข้าเฝ้ารอสงครามอาหารครั้งต่อไปอยู่นะ" หลังจากโยน
แอบเปิดให้คิดด์ลูกหนึ่ง ข้าก็เซ็ดแอบเปิดของตัวเองกับซากางเกงแล้วกั๊กกรั้วม

"เจ้าชายไค"

ข้าชะงักงัน ถอนใจออกมา ก่อนจะหันไปหาต้นเสียงทางด้านหลัง เด็กหนุ่ม
คนหนึ่งเงยหน้ามองข้าอย่างตกประหม่า มือบิดชายเสื้อตัวเองหยุดหยิก ข้า
เลิกคิ้ว ความไม่พอใจฉายชัดผ่านสีหน้า

"กษัตริย์มีรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าที่ห้องพระโรงพะยะค่ะ"

บทที่ 3

เพ็ดน

ล้อเกวียนพ่อค้าเคลื่อนทับนิ้วโป้งเท้าข้า ชำกัดปากกลั่นเสียงร้องแหลมด้วยความเจ็บเอาไว้ แล้วสาดคำพรูสวาทใส่ชายผู้กำลังทำห้คนอื่นพิการโดยไม่รู้ตัวแทน

เหอะ ช่างเริ่มต้นวันได้ยอดเยี่ยม

เมื่อคืนชานอนแทบไม่หลับ ได้แต่พลิกตัวไปมาเพราะฝันร้ายไม่จบสิ้น พริบตาหนึ่งข้าเห็นท่านพ่อกำลังสิ้นใจลงต่อหน้าแต่ทำได้เพียงกุมมือท่านไว้ ต่อมาข้าป็นขึ้นปล่องไฟแล้วพบว่ามันถูกตอกปิดทางออกไว้แน่นหนา จากนั้นก็เห็นเอตีนา ครอบครวัคนเดียวของข้าที่เหลืออยู่ถูกระชากลากถูออกไปพลางกรี๊ดร้องเสียงหลง

บางครั้งที่ฝันร้ายทั้งหลายตามหลอกหลอน เอตีนาจะพยายามเขย่าปลุกข้า ทว่าไร้ผล ข้าครางในคอกพลางพลิกซ้ายพลิกขวา พยายามไขว่คว้าเศษเสี้ยวนิทรานั่นแสนสงบไม่ให้หลุดลอยไป ข้าอาจเป็นหัวขโมยก็จริง แต่กลับถูกช่วงชิงเวลาพักผ่อนอยู่เนื่องๆ

เอตีนาไม่ละความพยายาม นางเปลี่ยนกลยุทธ์ด้วยการใช้ผ้าเนื้อหยาบ

ระดมตีใส่จนข้าต้องยอมยกธงขาว

ดวงตะวันดินรนคืบคลานอย่างเกียจคร้านขึ้นสู่ท้องนภาเหนือกลุ่มอาคาร
ทรุดโทรมเช่นทุกวัน เกิดเงาทอดยาวทั่วตรอกปล้นระดมขณะที่ข้าเดินทอดน่องไป
ตามถนนปูหิน เมื่อถนนทั้งสายตื่นจากหลับไหล พ่อค้าเริ่มต่อรองราคาซื้อขาย
ขอทานทั้งหลายต่างวิงวอนผู้ใดก็ตามที่มีเมตตาพอจะปรายตามองพวกเขา ข้าก็
กลมกลืนไปกับความวุ่นวายในสลัมได้อย่างง่ายดาย

ข้าคันมืออยากฉวยของกินเข้าปากเพื่อให้ท้องหิวโซสงบลง และนำกลับไป
ไปเพื่อเอติ๋นด้วย ข้าสอดสายสายตาหาเหยื่อผู้โชคร้ายรายต่อไปตามถนน
แต่แล้ว...

บางอย่างไม่ปกติ

ลิปสี่ มีทหารหลวงแค่สิบสี่นายประจำอยู่บนถนน

แต่วันนี้ควรมีอย่างน้อยสิบหกนายนี่นา

ข้ารู้ดี เพราะจำการสับเปลี่ยนกำลังพลของพวกเขาได้

ข้าเห็นหัวไข่กับจุมกุ่มยื่นประจำการอยู่ที่เดิมด้านหน้าร้านของมาเรีย
รวมถึงทหารหลวงอีกหลายนายซึ่งมีฉายาเหมาะสมกับเจ้าตัว เป็นเรื่องยากที่จะ
คิดฉายาสนุก ๆ ให้พวกเง่าเหล่านี้ในเมื่อพวกเขาสวมหน้ากากหนังสือขาวปิดบัง
ครึ่งหน้า ข้าออกจะภูมิใจกับความสามารถในการตั้งฉายาของตัวเองไม่น้อย

ปกติแล้วจำนวนทหารหลวงที่น้อยลงย่อมชวนให้โล่งใจ แต่ข้ากลับกังวล
คงเพราะลางสังหรณ์ของผู้หยั่งรู้อย่างข้ากระมัง

ท้องข้าร้องโครกคราก ยิ่งหิวไม่หาย

หาอาหารก่อน เรื่องอื่นว่ากันทีหลัง

ข้าลัดเลาะผ่านผู้คนแล้วฉวยแอปเปิลจากเกวียนพ่อค้าที่เล่นทับเท้าข้า
เมื่อครู่ ช่างเป็นการแก้แค้นอันแสนหวาน ไม่ต่างจากรสชาติของผลไม้ที่ข้ากัด
เข้าปากเสียจริง ขณะเอนพิงผนังร้านค้าเก่าโทรม ข้าเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งลักษณะ
คล้ายช่างฝึกหัดกำลังต่อรองราคา เขาชิงตาใส่พ่อค้าก่อนจะโยนเหรียญเงินให้แล้ว

คำว่าท่อของซึ่งคงเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากแผ่นหนังสัตว์สีดำ ข้ากวาดตามอง
เหรียญซิลลิงเหล่านั้นพลางนับจำนวนในใจอย่างรวดเร็วตอนที่มันกลิ้งไปบนพื้น
เกวียน จึงได้รู้ว่ามูลค่าสูงเกินราคาสำหรับแผ่นหนังสัตว์ทั่วไป

*เขากำลังรีบถึงยอมจ่ายสองเท่าแทนที่จะเสียเวลาต่อราคา แถมยังมีเงินถุง
เงินถังให้ถลุงเสียด้วย*

เป้าหมายชั้นเลิศนี้หา

ข้าก้าวลงถนน ย่างเท้าไปทางเด็กหนุ่มซึ่งเคลื่อนตัวฝ่าฝูงชนอย่างเร่งรีบ
พร้อมกับดึงสายหนังที่รวบผมไว้ไม่ให้ปรกหน้าและระตันคอดอก เส้นผมสยายเป็น
คลื่นยุ่งเหยิงสีเงินยวงกระจายทั่วแผ่นหลัง ข้านึกก่นตาอากาศร้อนไร้ปราณีที่ทำให้
หลังคอชุ่มเหงื่อเหนียวเหนอะ ข้าแปลงโฉมเป็นสาวน้อยใส่เสื้อ ปลอ่ยให้เรือนผม
บางส่วนสยายประป่าและปรกหน้า

*"ทำให้พวกเขาประเมินเจ้าต่ำเข้าไว้ ทำให้พวกเขามองข้ามจนกว่าเจ้าจะ
อยากรู้ให้พวกเขาสังเกตเห็น"*

นานเหลือเกินที่ข้าไม่ได้ยินเสียงท่านพ่อ เสียงอันแผ่วเบาที่นั่นคล้ายจะ
หลุดลอยไปจากความทรงจำของข้า ล่องลอยสู่ความตายเช่นเดียวกับท่าน

ความคิดข้าชะงักเมื่อร่างของเราปะทะกัน

ข้าชวนเซ ตะกายคว่ำเจ้าช่างฝึกหัดที่ไม่ทันระวังตัวคนนั้นพลางแกล้งล้มลง
มือข้างหนึ่งกำเสื้อเข็มของเขาไว้ ขณะสอดมืออีกข้างเข้าไปในกระเป๋าเสื้อก็ก้ที่ข้า
เห็นเขาล้วงเหรียญเงินออกมา ข้าเจอเหรียญซิลลิงหกเหรียญ แต่ต้องหักห้ามใจ
ไม่ให้คว้ามาทั้งหมด แล้วจำใจกำไว้ในมือเพียงสามเหรียญ

ความโลภเป็นความรู้สึกที่ยากจะควบคุม ถึงอย่างนั้นข้าก็ขมใจปล่อยมือ
จากเหรียญที่เหลือ ด้วยรู้ดีว่าหากรวบมันมาทั้งหมด เขาน่าจะเฉลียวใจถึงน้ำหนัก
ของเหรียญที่หายไปจากกระเป๋าได้ไม่ยาก ข้าไม่อยากจะให้แผ่นหลังต้องมีรอย
แผลเป็นเพิ่มอีกหากถูกจับได้

ทว่าตอนกำลังจะชักมือออกแล้วพึมพำขอโทษที่เกือบชนเขาล้มกลิ้ง

ปลายนิ้วก็แตะเข้ากับตะเข็บเสื้ออีก ไมลิ ไม่ใช่ตะเข็บเสื้อ ช่องลับต่างหาก ข้าสัมผัสได้ถึงกระดาดแผ่นหนึ่ง ไม่รู้ว่าสิ่งใดดลใจให้ข้าตัดสินใจกำกระดาดแผ่นนั้นติดมือมาด้วย ก่อนจะชักมือออกแล้วเงยหน้ามองช่างฝึกหัดคนนั้นอย่างเก๋อกิน

ดวงตาสีน้ำตาลของเขาเบิกกว้างเมื่อข้าซ่อนตามองผ่านปอยผมปรกหน้า ข้าปรับสีหน้าให้ดูกระดากอายอย่างที่สุดและรีบปล่อยมือจากเสื้อเชิ้ตของเขา

ข้าเป่าปอยผมออกจากใบหน้าแล้วก้าวถอยหลังให้มีพื้นที่ว่างระหว่างเรา "ขอภัยเจ้าค่ะ!" ข้าพยายามทำเสียงให้ฟังดูติดขัด กระดากอาย และไร้พิษสง "ข้าค่อนข้างมั่นใจว่าข้าเป็นคนเดียวในอิลิยาที่เดินสะดุดอากาศได้!"

เอลิ ประเมินข้าต่ำได้เลย มองผ่านข้าไป

เขายกมือข้างหนึ่งเสยผมหยักศกพลางหัวเราะเบาๆ "ไม่เป็นไร ดูก็รู้ว่าเจ้าเชี่ยวชาญเรื่องนั้นทีเดียว" เขาคลี่ยิ้ม แต่กลับทอดสายตามองข้าอยู่นานจนเริ่มอึดอัด ข้าจึงฉีกยิ้มกว้างให้เขา ผงกศีรษะหนึ่งที่ จากนั้นก็หมุนตัวแล้วหลบหายไปท่ามกลางฝูงชนที่แออัดยัดเยียดบนถนนสายนี้

กลิ่นหอมหวานของขนมปังเหนียวโชนมาจากตรอกขณะที่ข้าเดินผ่านร้านของมาเรีย ก่อนจะหลบจากเข้าไปในตรอกย่อยซึ่งแตกแขนงออกมาจากตรอกปล้นสะดม แผ่นกระดาดที่ข้าจกมาซึ่งยังกำแน่นในอุ้งมือนั้นขึ้นเหนือ ข้อความใดกันทำให้ต้องซ่อนกระดาดแผ่นน้อยถึงเพียงนั้น

ข้าตั้งใจจะหาคำตอบให้ได้

ข้าเอนหลังฟังกำแพงอิฐสกปรกแล้วคลี่มูมกระดาดแผ่นนั้นออก เผยให้เห็นข้อความเขียนด้วยลายมือหวัดๆ

*พบกันตอน ๗ ที่วงคืนสืบหน้าทึบ
บ้านสี่ราวที่อยู่ระหว่างถนนนาวิกกับถนนเออสิม
๑๐๗๐๖มาตุ้ม*

ข้าจ้องกระดาดแผ่นนั้น ก่อนจะกะพริบตาด้วยความงงัน ใจเต้นระรัว
นั่นบ้านข้านี้

บ้านเก่าของข้าต่างหาก

ใครก็ตามที่เขียนข้อความนี้คงรีบซ่อนมันให้พ้นสายตาสอดรู้สอดเห็น
ดูได้จากตัวอักษรไก่อ่เขี่ยและรอยหมึกเปื้อนนั่น

สายตาสอดรู้สอดเห็นอย่างข้านี้ไง

คำถามมากมายไหลบ่าเข้ามาในสมอง แต่ละคำถามชวนฉงนเป็นเท่าทวี
เหตุใดต้องไปรวมตัวกันที่บ้านของข้าด้วย

บ้านเก่าต่างหาก เจ้าทั้งมันไปเอง สิ่มแล้ววี

และนัดพบกันที่นั่นตอนกลางดึกพร้อมของอย่างนั้นหรือ...

แผ่นหนังสัตว์

ข้าสะดุดหินบนพื้นและมันกระซอกซำกลับสู่ปัจจุบัน ทำให้ข้าตระหนักว่า
เมื่อครู่ข้าเดินวนไปวนมาอยู่ตลอด ข้ายึดกระดาดแผ่นนั้นกลับเข้ากระเป๋าเสื้อก็
ใจยังคิดสละระตะขณะก้าวกลับสู่ถนนอันครึกครื้นซึ่งบัดนี้อาบไล้ด้วยแสงอาทิตย์
ข้าสละบัดหน้า พยายามสลัดความคิดฟุ้งซ่านตอนเดินฝ่าฝูงชนที่กำลังซื้อขายสินค้า
ซุบซิบนินทา และกันด่ากัน

เมื่อกลับมาลัดเลาะผ่านเกวียนพ่อค้าอีกครั้ง ข้าก็หวนคืนสู่อาชีพสุจริต
ของตัวเอง นั่นคือการขโมย ข้าทำงานทั้งที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นึกสงสัยว่า
ที่อีกฟากของถนนสายนี้ เอตินามีโชคพอจะขายเสื้อผ้าที่นางตัดเย็บได้บ้างหรือไม่

ข้าปล้น นางปัก

ชีวิตของเราเป็นเช่นนี้ตลอดห้าปีที่ผ่านมา ข้าอายุสิบสามและไร้ญาติ
ขาดมิตรตอนที่เอตินาร่วงเข้ามาหาข้า อันที่จริงนางวิ่งผ่านข้าไปนะ ข้าไม่เคยสัมผัส
สีหน้าของทหารหลวงที่วิ่งกวตนางพลางตวาดลั่นที่นางขโมยขนมอบ ข้าไม่จุกคิด
ด้วยซ้ำตอนยื่นเท้าออกไปขัดขาเขา ทันทันที่เห็นเสื้อหน้าของทหารหลวงคนนั้น
กระแทกกับทางเท้า ข้าก็รีบวิ่งไล่เด็กหญิงผมหยิกฟูที่เพิ่งวิ่งผ่านข้าไปเมื่อสักครู่

นับแต่นั้นความผูกพันประหลาดก็ก่อกำเนิดขึ้น และควรเป็นเช่นนั้นตลอดไป

มือของข้าซึ่งโอบอยู่เหนือเกรปฟรุตุลกโตชะงักค้างเมื่อเสียงกรีดร้องโหยหวนแผดถ่านท่ามกลางความวุ่นวายในตรอกปล้นสะดม ข้าหันขวับ ลืมผลไม้ไปเสียสนิทขณะมองปราดเพื่อหาต้นเสียง กระทั่งปะทะเข้ากับร่างเล็กจ้อยโรยแรงที่ทรุดลงไปกลางถนนพร้อมเส้าไม้โซลิมด้วยเลือดสีแดง ทหารหลวงคนหนึ่งยื่นค้ำร่างเด็กชายคนนั้น ในมือถือแส้ ท่าทางภูมิอกภูมิใจกับการวางอำนาจบาตรใหญ่ อันน่ารังเกียจของตัวเองขณะจ้องเขม็งไปที่เด็กชาย ข้ารู้จักสายตาเช่นนั้นดี ข้าเองก็เคยเป็นเด็กเลือดอาบนับครั้งไม่ถ้วน

เขาถูกจับได้

ข้านึกสงสัยว่าเขาไม่ยี่งออะไรที่ทำให้การถูกเขี่ยขึ้นเป็นเรื่องเหมาะสม ผลไม้ชิ้นหรือ หรือเศษเงินจากพ่อค้าสักคน ข้าจดจำความรู้สึกตอนทรุดตัวพิงเส้าไม้ได้ ข้าตัวสั่นงันงกด้วยความเจ็บทุกครั้งที่แส้ฟาดลงมาขณะกัดลิ้นตัวเองไว้ไม่ให้กรีดร้อง ความเจ็บเหล่านั้นจางหายไปนานแล้ว ทิ้งไว้เพียงรอยแผลเป็นให้ดูต่างหน้า ย้ำเตือนว่าควรประพฤติตัวให้ดี

พวกเขาถูกรวบได้ พวกเขาหิวโหย พวกเขาขี้ริ้วไม่มากพอที่จะระงับความโลภหรือทนอยู่กับความหิวให้ได้ จึงกลายเป็นเป้าหมายอันโอชะที่บรรดาทหารหลวงใช้เชือดไก่ให้ลิงดู

เจ้าช่วยเขาไม่ได้หรอก

ข้าต้องสั่งจิตให้นึกถึงถ้อยคำนั้นจะได้ไม่เปลวก้าวไปหาเด็กชาย ข้าลองมาแล้วหนหนึ่ง เคยพยายามเข้าไปช่วยเด็กหญิงตัวน้อยที่ทำให้ข้านึกถึงตัวเอง แม้หวาดหวั่น ทว่ามุ่งมั่นที่จะไม่แสดงความรู้สึกนั้นออกมา เมื่อนางซ่อนตาขึ้นมองเปลวไฟในแววตานั้นสะท้อนภาพตัวข้า แต่ท้ายที่สุดความพยายามของข้ากลับทำให้เราทั้งคู่ถูกเขี่ยขึ้นหนักกว่าเดิม

ข้าทำหน้าแบ้และรีบเบือนหน้าหนีจากเหตุการณ์น่าขนพองสยองเกล้า แต่

กลับต้องสูดกลิ่นเครื่องแบบยับยู่ยี่ที่ลงแป้งแข็งเข้าเต็มปอดเมื่อปะทะกับเหล็กปไรที่สวมมันอยู่

ทหารหลวงคนหนึ่งจ้องข้าเขม็ง ประกายดาวิบวับชัดเจนแม้ใบหน้าจะปกคลุมด้วยหน้ากากหนังสือขาว เขาน่าจะอายุมากกว่าข้าอย่างน้อยสิบปี เรือนผมสีทองซีดได้เด่ เขาไล่สายตาไปตามเรือนร่างของข้าๆ ข้าห้ามตัวเองไว้ทันก่อนจะหลุดพูดสิ่งใดที่ทำให้เขาเอามาใช้ลงโทษข้าได้ในภายหลัง

พวกทหารหลวงต่างชั้นชื่อเรื่องไม่เป็นสุภาพบุรุษเมื่อพบหญิงสาวหรือผู้ใดก็ตาม และข้าไม่คิดจะหาคำตอบว่าเขาเป็นข้อยกเว้นหรือไม่ "ขอภัยเจ้าคะ วันนี้ข้าช่างซุ่มซำมเหลือเกิน" ข้าเอ่ย นึกหาทางหนีที่ไล่ไปด้วย

ฝ่ามือขึ้นเหนือคิ้ว ข้อมือข้า ก่อนจะหมุนตัวข้าให้หันกลับไป ข้าต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่สั้กลับตามสัญชาตญาณ แม้สมองจะสั่งการให้แทงเข้าใส่กล่องดวงใจของเขา แล้วจับศีรษะเขาพาดกับพื้นถนนปูหินได้ฝ่าเท้าเราก็คือตาม

"จะรีบไปไหนเล่า" รอยยิ้มยิงพินกับดวงตาสีนิลคู่ นั้นทำเอาข้าตัวสั่น กลิ่นเหล้าอันไม่พึงประสงค์ที่โชยมาจากลมหายใจของเขายังทำให้ข้าอึดอัดใจ

ข้าคลี่ยิ้ม พยายามทำตัวสุภาพขณะสะบัดตัวออกจากการเกาะกุมของเขา "ข้ามีธุระต้องทำก่อนที่ตลาดจะคนเยอะกว่านี้"

"หืม" เขาส่งเสียงฮึดฮัดกลางเพ่งพิศข้าอย่างไม่เชื่อเท่าไรนัก "พลังของเจ้าคืออะไร สาวน้อย" ข้าขมใจไม่ให้เปลอเกร็งตัวขณะที่เขายังยิ้มกว้าง "ตามพระราชกฤษฎีกา ข้ามีสิทธิ์สอบสวนใครก็ตามที่ข้า...นึกสงสัย"

เขาขึ้นขอบการควบคุม ชอบที่จะมีอำนาจ

"ข้าเป็นพวกสามัญเจ้าคะ" ข้าตอบสั้นๆ บอกให้เขารู้ว่าตัวข้าอยู่ระดับใดในห่วงโซ่อาหารของพวกอภิชน เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าข้าไม่มีพิษมีภัยและไม่ได้สลักสำคัญอะไรกับเขา "ผู้หยั่งรู้" ข้าจ้องเข้าไปในดวงตาสีดำคู่นั้นขณะเอ่ยตอบได้แต่หวังว่าหัวใจสีหมึกของเขาจะเชื่อคำพูดของข้า

"เช่นนั้นรี ข้าไม่เคยเจอผู้หยั่งรู้มาก่อน" เขาหัวเราะหึๆ สาวเท้ามาหาข้า แล้วโน้มหน้าลงมาใกล้จนข้าได้กลิ่นเหง้าจากตัวเขา "พิสูจนซ์"

ข้าเบื่อหน่ายกับคำสั่งนี้เต็มที

ข้าสวดอาหารหลวงผู้นั้น ไม่ยอมมิให้เขาย่ำใจเพราะเข้าใจว่าข้าถูกดองจนมุ่ม แม้ว่าหัวใจของข้าจะเต้นรัวก็ตาม "ข้าสัมผัสได้ถึงความกรุ่นโกรธและ... ความรู้สึกผิดจากตัวท่าน ท่าน...ท่านเพิ่งแยกทางกับภรรยา อันที่จริงนางทิ้งท่านไปต่างหาก" สีหน้าดะลิ่งพริ้งเปริดของเขาทำให้ข้ายิ้มมุมปาก "หากท่านอยากให้ข้าเจาะจงมากกว่านี้ ท่านบอกเองนี่นะว่าให้ข้าพิสูจนซ์ สาเหตุก็เพราะท่าน..." ข้าเงยไปพลางหลับตาลง จดปลายนิ้วกับขมับ ทำท่าทางให้ดูน่าเชื่อถือ "ท่านนอกใจนาง เดี่ยวก่อน ข้าเห็นบางสิ่งด้วย..." ข้าเงยหน้ามองเขา ตอนนี้ใบหน้าเขาแดงก่ำด้วยความเดือดดาล ส่วนข้ายังคงลูบขมับตัวเอง "ท่าน...ท่านอยากคืนดีกับนาง แต่นางไม่ปรารถนาในตัวท่านแล้ว..."

ข้าเตรียมใจโดนหลังมือตั้งแต่มิรับรู้ถึงความเจ็บบนใบหน้าเสียด้วยซ้ำ เลือดกระเซ็นจากริมฝีปากข้า ข้าเป็นหน้าหนีขณะที่เขาคำรามใส่ "แกมันนิ่งแม่มด ออกไปให้พ้นหน้าข้า พวกสามัญ"

ข้ารีบหมุนตัวพลางอมยิ้ม เลือดเอ่อทันในปากและไหลย่อยลงสู่ปลายคาง ข้าเดินยักแย่ยักยันกลับไปที่เกวียน แล้วฉวยผ้าซึ่งห้อยอยู่ตรงขอบเกวียนด้านหลังมา ข้ารีบหมุนตัว กอดม้วนผ้านั้นไว้แนบอกขณะใช้พินกัดฉีกตรงมุมผ้าเพื่อเอามาเช็ดเลือดที่ปากและคาง ข้าจะใช้แค่เศษผ้าเท่านั้น ส่วนที่เหลือเก็บไว้ให้เอ็ดนียิงปีนนัดเดียวได้นกสองตัวเขียวละ หลังจากยึดผ้าส่วนที่เหลือใส่เป้ซึ่งตอนนี้อัดแน่นด้วยอาหาร เงิน และของที่ขโมยมา ข้าก็มุ่งหน้ากลับป้อมปราการพลางนิกทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อช่วงห้าวันที่ก่อนไปได้

ไม่ใช่เรื่องยากที่จะยั่วพวกเขาหลวง และข้ารู้ว่าเมื่อไรก็ตามที่ทำเช่นนั้น เขาจะดบข้าแล้วปล่อยข้าไป นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น และการพิสูจนซ์ตัวเองว่าเป็นผู้หยั่งรู้ก็ไม่ใช่เรื่องยากสักนิดเมื่อปรากฏหลักฐานบนตัวเขาชัดเจน

ขนาดนั้น

รอยสี่แทนรอบนิ้วนางว่างเปล่าของเขาคือคำใบ้แรกว่าเขาเคยมีภรรยา ความจริงที่ว่าเขาเปลี่ยนไปสวมแหวนแต่งงานที่มีชื่ออีกข้างแทนที่จะขายมันทิ้ง บอกให้ข้ารู้ว่าเขายังคิดถึงอดีตภรรยา และน่าจะยังไม่ลืมนาง ผมเผ้ายุ่งเหยิง เครื่องแบบยับยู่ยี่ รวมถึงกลิ่นเหล้าจากลมหายใจยังย้ำชัดว่าเขาเป็นชายโสด ที่ไม่มีภรรยาคอยดูแลให้สภาพดูดีอีกต่อไป

ผู้ชายประเภทนี้น่าจะสูญพันธุ์หากไม่มีสตรีคอยรองมือรองเท้า

ส่วนที่ว่าเขานอกใจภรรยาเป็นการคาดเดาเชิงประจักษ์ ดูจากที่เขา มองข้า และชื่อเสียงอันฉาวโฉ่ของเหล่าทหารหลวง แน่นอนว่าการคาดเดานั้นทำให้เขา เจ็บใจ ก่อนที่เขาจะทำให้ข้าเจ็บปาก

แสงอาทิตย์ยามเที่ยงวันแผดเผาตัวข้าขณะที่ข้าเดินกลับป้อมปราการเพื่อ กินมือเที่ยงกับเอดินาเหมือนเคย ข้าเดินทอดน่อง ดูความเป็นไปในตรอกปล้นสะดม อย่างอ้อยอิ่ง พร้อมกับแตะแอปเปิลและปล่อยให้ความหิวทะก้องไล่ไปพลาง

กลิ่นคาวปลาซึ่งถูกแดดลมเลียอยู่บนเกวียนพ้อค้ำละครลึ่งไปทั่ว กลุ่ม เด็กวิ่งเล่นกันผ่านหน้าข้า หัวเราะหยอกเฝ้าขณะวิ่งกวาดอีกฝ่ายไปตามถนน เสียง ต่อราคาและเสียงก่นด่าอันฟังดูคล้ายการร้องประสานเสียงสำหรับข้า เป็นเสียง ที่ข้าคุ้นเคยดี

ป้ายสี่สดขนาดใหญ่ตรงสายตาข้าไว้ขณะที่มันถูกดึงขึ้นเหนือตรอกแอด ก่อนที่ผู้ป็นป้ายคนหนึ่งจะชิงมันให้ตึงระหว่างสองร้านค้า เขาได้ไปบนผนังราวกับ ทากาวที่มือและเท้าเอาไว้ ทำให้ป็นขึ้นบนร้านที่มีพื้นผิวเรียบได้อย่างง่ายดาย พอเขาชิงเชือกซึ่งยึดป้ายไว้กับผนังดีแล้ว ข้าจึงกลับมาสนใจข้อความที่เขียนด้วย ตัวอักษรสีดำบนพื้นหลังสีเขียว

การประลองเพื่อระลึกถึงการกวาดล้างครั้งที่หกกำลังจะเริ่มขึ้น
จงจดจำการกวาดล้าง สรรเสริญโรคร้าย

นำเกียรติยศมาสู่อาณาจักร สู่ครอบครัว และสู่ตัวท่านเอง ท่านอาจเป็นอภิชนคนต่อไปที่คว่ำขาย

ข้าพชนมออกทางจุมูกเสียงดัง เกือบสำลักแอปเปิลชิ้นหนึ่งเสียด้วยซ้ำ แม้การประลองเพื่อระลึกถึงการกวาดล้างจะไม่ใช่เรื่องน่าขันเลยสักนิด แต่ข้าก็อดจะขบขันไม่ได้เมื่อพวกเขาเห็นว่ามันควรค่าแก่การ*เฉลิมฉลอง* เพื่อระลึกถึงการกวาดล้างครั้งใหญ่เมื่อสามทศวรรษก่อน พวกเขาจึงจัดการประลองขึ้นเสมือนเป็นเวทีแสดงพลังเหนือธรรมชาติและมอบ*เกียรติยศ* แต่อาณาจักรอภิชนเพียงเท่านั้น

ข้ามองไม่ออกว่าการฆ่าคนบริสุทธิ์จะทำให้ตัวข้า อาณาจักร หรือครอบครัวของข้ามีเกียรติได้อย่างไร แม้ว่าข้าจะไม่มีครอบครัวให้เซ็ดชูแล้วก็ตาม ถึงอย่างนั้นทุก ๆ ห้าปีอภิชนวัยหนุ่มสาวจะได้รับเลือกให้เข้าร่วมการประลองนี้เพื่อคว่ำเกียรติยศ และเงินซึ่งมากพอจะสร้างปราสาทแสนสุขให้ตัวเอง แม้ว่าพวกเขาต้องพยายามหลบเลี่ยงบาดแผลทางใจที่การประลองนั้นทิ้งร่องรอยเอาไว้

แต่สิ่งที่ทำให้ข้าตัวสั่นด้วยทั้งนิกซันและเด็อดดอลคือการที่อภิชนซึ่งมีพลังน้อยกว่า พวกที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มสายป้องกันและสามัญกลับถูกบั่นหัวให้เชื่อว่าพวกเขามีโอกาสชนะการประลองอันบิดเบี้ยวนี้ได้ ข้ารู้สึกซาห็นิบเมื่อเห็นสีหน้าตื่นเต้นของผู้คนรอบตัว ผุ่ชนที่รวมตัวกันได้ป้ายนันท่างยืมกว้างพลางชี้ไม้ชี้มือ

พวกเรานี้แหละจะตายเป็นกลุ่มแรก

พวกอภิชนที่เข้าร่วมการประลองไม่ได้ถูก*คัดสรร*เข้ามา แต่เกิดมาพร้อมโชคชะตานั้นตั้งแต่แรก มักเป็นสมาชิกราชวงศ์หรือพวกที่มีสถานะสูงในระบบชนชั้นของอภิชนด้วยตนเอง ข้ากวาดตามองผู้คน เห็นพวกสามัญยืมร่ำ พวกเขาได้เข้าร่วมการประลองก็เพื่อสร้างความหฤหรรษ์เท่านั้น หลังจากกษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกเขาเลือกว่าอยากส่งใครไปเป็น*ตัวแทน*

แม้พระองค์จะมีรับสั่งว่าการแข่งอภินิหารด้วยตนเองในลานประลองเป็นเรื่องไม่เหมาะสม ถึงอย่างนั้นทุกคนต่างรู้ว่า *มรณา* ก็ร่วมเป็นผู้เข้าแข่งขันในการประลองด้วย คนหนุ่มสาวที่กำลังสิ้นใจกลายเป็นความบันเทิงอย่างไม่อาจหาสิ่งใดเปรียบ และหากเหล่าอภินิหารในลานประลองไม่ยอมลงมือสังหาร กษัตริย์ก็จะหาทางบีบบังคับจนได้

ข้าฝ่าฝูงชนที่รุ่มล่อมป้ายนั้นออกไป พวกเขาต่างพูดคุยกันว่าผู้ใดจะเป็นตัวแทนของตรอกปล้นสะดม และจะอย่างไรกับเงินรางวัลที่ได้รับ

น้อยครั้งนักที่ข้าจะไม่นึกอิจฉาพวกอภินิหาร แต่เมื่อนึกถึงการแข่งขันในการประลองเพื่อระลึกถึงการกวาดล้าง ข้าไม่เคยนึกขอบคุณโชคชะตาเท่านี้มาก่อนที่ข้าเกิดมาไร้พลัง ไร้ความสำคัญ

เป็นแค่ไพร่คนหนึ่งอย่างแท้จริง

บทที่ 4

เวดิน

“เจ้าจะกินใหม่นั่น” เอดินาเหล่มองผลส้มบนดักข่าที่ยังกินไม่หมด ขณะที่ข้าเอนพิงกำแพงตรอกด้านหลังป้อมปราการของเรา

“เฮาลี” ถ้อยคำยังแทบไม่ทันหลุดจากปากข้า นางก็โน้มตัวมาคว่ำส้อมแล้วโยนชิ้นหนึ่งเข้าปาก ผมหยิกฟูพลิวไหวตามสายลมแผ่วเบา

ข้ากลืนอะไรไม่สะดวกนักหรอก ในเมื่อทหารหลวงคนนั้นใช้หลังมือตบขำจนปากล่างแตก ทิ้งร่องรอยเป็นของขวัญแสนน่ารักไว้ให้ดูต่างหน้าเช่นนี้ “วันนี้เป็นยังงัยบ้าง” ข้าถามพลางหมุนแหวนแต่งงานสีเงินวงใหญ่บนนิ้วโป้งอย่างใจลอย

แหวนเหล็กเย็นเฉียบของท่านพ่อตกลงบนนิ้วข้า สัมผัสของมันช่วยปลอบประโลมใจข้าเหมือนเคย ข้าเชื่อว่าหากแหวนของท่านแม่ไม่ถูกฝังไปพร้อมท่านในตอนที่ยังเป็นทารก ข้าก็คงมีแหวนของท่านติดตัวไว้ด้วยอีกวง ท่านพ่อบอกว่าเป็นเพราะโรคภัย ท่านแม่เป็นไพร่ พวกไพร่ส่วนใหญ่มักถูกมองว่าอ่อนแอและเป็นตัวเชื้อโรค

ถึงอย่างนั้นท่านพ่อก็สมรสกับนาง รักนาง ปกป้องนาง และเก็บความลับของนางไว้เหมือนที่ท่านเก็บความลับของข้า

เอตಿನาถอนใจ ดึงซ้กกลับสู่ปัจจุบันเมื่อนางพูดพลางเคี้ยวล้ม "ก้ั้น ๆ อ้อ ซ้กซ้กเสื่อตัวที่ใช้เวลาตัดเย็บเป็นซ้กได้ล้แล้วละ! ได้ตั้งสามซ้กลึงเซียวนะ! ตัวล้เซียวคอลลีกแต่งขอบหยักตัวนั้นนะ" ซ้กมองนางด้วยล้หน้างุนงนเหมือนทุกคร้ที่นางพูดเรื่องตัดเย็บเสื่อผ้า "อ้อ เจ้านี้ไม่รู้เรื่องเสื่อผ้าเอาเสียวเลย เพ"

ซ้กหลุบตามองเสื่อกล้มซ้กตัวนั้นทับด้วยเสื่อก้ก้ล้เซียวมะกอก ทุกอย่างเปลี่ยนไปในวันที่เอตินาเย็บเสื่อก้ก้ตัวนี้ให้ซ้ก ด้วยรู้ดีว่ามันจะเป็นประโยชน์กับซ้กตอนขโมยของแน่ วันนั้นเองที่ความผูกพันประหลาดเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นมิตรภาพอันอบอุ่นหัวใจ

เอตินาเคาะนิ้วกับริมฝีปาก ล้หน้าครุ่นคิด "ถ้าเจ้าได้ล้เสื่อผ้าที่เหมาะกับเจ้าเมื่อไรละก็ ทุกคนต้องเอาแต่จ้องเจ้าจนไม่ทันสังเกตว่าเจ้ากำลังขโมยของของพวกเขาแน่"

ซ้กพนลมพริต "อย่าให้คนจ้องซ้กระหว่างขโมยของของพวกเขาจะดีกว่าแบบนั้นก็ทำงานไม่ได้นะล้"

ซ้กคว้กริซซ้กขึ้นมา ยัดมันลงในรองเท้าบูต แล้วล้ปลายนิ้วไปตามด้ามล้เงินที่ตัดโค้งเป็นเกลียว หากไม่นับแหวน กริซเล่มนี้คือของที่ระลึกจากท่านพ่อเพียงอย่างเดียวที่ซ้กมี ซ้กไม่เคยแยกจากพวกมันเลย ซ้กซ้กชมความงามของด้ามกริซลวดลายวิจิตรนี้เป็นคร้ที่ร้อยได้ล้แล้วม้ กอนจะสะดุ้งเมื่อนี้กอะไรซ้กได้ "วันนี้ระวังหนอยล้แล้วกัน เอ ทหารหลวงน้อยกว่าปกติ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ซ้กไม่ชอบใจเลย ก้แค่..." ซ้กนึกหาค้พูดที่เหมาะสม "แค่ระวังตัวไว้ เผื่อมีอะไรไม่ชอบมาพากล เข้าใจไหม"

นางทำหน้าหนักใจเล็กน้อยเมื่อได้ยินอย่างนั้น แต่ดวงตาสีน้ำตาลอมเซียวกลับเป็นประกายซ้กซน "เจ้าใช้พลังผู้หยั่งรู้เตือนภัยซ้กล่วงหน้าหรือง"

"ซ้ก คงต้องฝีกให้เจ้าตีเนียนเก่งกว่านี้สักหนอยล้แล้วละ" ซ้กถอนใจ คล้ยี้มพลางส่ายศีรษะไล่นาง

ซ้กผุดลุกซ้ก ครางในคอพลางบิดซ้กเกียจเตรียมเดินจากไป เอตินาหอบซ้ด

หลากหลายขนาดไว้เต็มอ้อมแขน โบกมือลาข้าวอย่างไม่เต็มใจนัก แล้วเดินกลับไปยังถนนสายหลักของตรอกปล้นสะดม ด้วยหวังใจว่าจะขายเสื้อผ้าได้อีกสักหน่อย ก่อนตะวันตกดิน

ข้าเดินเข้าสู่ถนนพลุกพล่านซึ่งบัดนี้แสงแดดยามบ่ายอาบไล่ไปทั่ว มุ่งหน้าสู่ตลาด ข้าเริ่มจากงานง่าย นั่นคือขโมยผลไม้และผ้า ครั้นเริ่มเบื่อก็จึงหันไปเล็งของชิ้นใหญ่และมีราคามากขึ้น กระเป๋าใส่เงิน นาฬิกาข้อมือ และเหรียญชิลลิงคือสิ่งที่ข้าหมายใจไว้ในค่ำคืนนี้

ข้าลอบสังเกตบุรุษผมสีน้ำเงินเข้มซึ่งสวมนาฬิกาใหม่กริบบนข้อมืออวบก่อนจะตัดสินใจเลือกเขาเป็นเหยื่อรายต่อไป ขณะมองไปตามถนนจวบจน ข้าเห็นสองสามคนที่มีสีผิวผิดธรรมชาติปะปนอยู่ในฝูงชนด้วย นี่คือนักอั้งลิ้งหนึ่งที่โรครระบาดทิ้งไว้ให้หนีออกจากพลังเหนือธรรมชาติ มันเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางพันธุกรรมของพวกเราไป แม้ข้าจะมีผมสีเงินยวงปกคลุมศีรษะ แต่กลับไม่ได้รับพลังใดติดตัวมาด้วย ข้าใช้เวลานานเกินควรกว่าจะสลัดชายผมสีน้ำเงินเข้มคนนั้นหลุดหลังจากขโมยนาฬิกาข้อมือของเขา ไม่ใช่เพราะเขาจับข้าได้ แต่เป็นเพราะเขาไม่หยุดพูดกับข้าหลังจากข้าชนเขาแล้วใช้เล่ห์เหลี่ยมรูดเครื่องประดับชิ้นนั้นออกจากข้อมือเขาต่างหาก เห็นชัดว่าชายผู้น่าสงสารคนนี้ค้นปากอยากซุบซิบกับใครก็ตามที่พร้อมจะยืมและพยักหน้ารับฟังเขา

ข้าจะกลับไปพักผ่อนเร็วหน่อย วันนี้ถือว่าประสบความสำเร็จมากทีเดียว ตอนนั้นเองที่สายตาเหลือบเห็นร่างสูงสวมชุดดำเดินเตร่เข้ามาในตรอกปล้นสะดม เขาช่างทำอย่างมันอกมันใจ แตกต่างจากเหล่าคนไร้บ้านที่มีก้มจะค้อมกายต่ำเท่าที่จะทำได้เพื่อไม่ให้เตะตาผู้ใด

แต่ชายผู้นี้...ชายผู้นี้กลับน่าดึงดูดจนละสายตาไม่ได้

เขาสวมเสื้อสีดำตัวโคร่ง สอดชายเสื้อเข้าในกางเกงเข้ารูปสีดำ คาดเข็มขัดสีดำเรียบๆ ตัวเสื้อปลดกระดุมลงครึ่งหนึ่ง ยามสายลมเอื่อยพัดผ่านจึงเผยให้เห็นแผ่นอกสีแทนเล็กน้อย เครื่องหน้าของเขาพริ้วเลื่อนเมื่อมองจากระยะไกล แต่ข้า

พอมองเห็นผมยุ่งๆ สีดำเยี่ยงถ่านตกลงมาปรกหน้าผากเขา เขาสอดมือในกระเป๋า กางเกงและก้าวอาดๆ ด้วยท่าทางสุขุมเยือกเย็นเข้าไปในตลาด

เขาไม่ใช่คนแถวนี้แน่ สังเกตจากการที่เขามองสำรวจรอบกาย เขาน่าจะเป็นพวกสายประยุทธ์ เป็นอภิชนผู้สูงศักดิ์หรือมีเชื้อสายขุนนางซึ่งแทบจะไม่มี อยากรายเข้ามาในสลัมเช่นนี้ ทำเดินและรองเท้ามันปลาบบ่งบอกว่าชายผู้นี้มีเงิน ติดตัวมากกว่าเศษเงินสองสามซิลลิงแน่นอน ข้าห์ริตา ครุ่นคิดว่าเขาน่าจะเก็บ เงินเหล่านั้นไว้ที่ไหน

ตรงนั้นไง

ถุงหูรูดที่ชาวอิลิยาส่วนใหญ่ใช้เก็บเหรียญผูกติดอยู่กับเข็มขัดด้วยสายรัด และเหรียญไปมาโดนขาเขา โดยเฉพาะพวกที่มันใจในตัวเองชอบใช้ถุงแบบนี้ก็ และถุงใส่เงินที่เจ้าของไม่ระวังก็กลายเป็นงานหมูๆ ในหมู่มุจร งานหมูๆ สำหรับข้า หนี้อู่ผู้โชคร้ายรายสุดท้ายในค่ำคืนนี้

โชคดีที่เขาตัวสูงเหลือเกิน ไม่อย่างนั้นข้าคงหาเขาไม่เจอแน่ ข้าเห็นสตรี ทุกวัยเอี้ยวคอมองขณะที่เขาเดินผ่าน พยายามเพ่งพิศบุรุษรูปงามให้เต็มตา ก่อนที่เขาจะกลืนหายไปใต้อาคารมนุษย์ ข้าฝ่าฝูงชนตามเขาไปติดๆ กระทั่งเขา เลี้ยวผ่านระหว่างเกวียนพ่อค้าเข้าไปในถนนสายรองซึ่งจอแจน้อยกว่า ข้าสะบัด ศีรษะ ปล่อยผมยาวสยายลงเคลียไหล่ขณะเดินตัดถนน เพราะหมายใจจะหยุดเขา ข้าซอกแซกไปตามตรอกมากมายเพื่อมาโผล่ในตรอกเดียวกับที่บุรุษแปลกหน้า ผู้นี้กำลังเดินเตร่ ข้ารีบมุ่งหน้าไปหาเขา

ข้าตรึงสายตาไว้ที่พื้นตอนร่างของเราปะทะกัน

ข้าปล่อยให้ตัวเองผงะหงายหลังจากแรงปะทะเหมือนที่เคยทำทุกครั้ง ต้องพยายามไม่ยึดเท้าไว้กับพื้นเพื่อทรงตัว แขนแข็งแรงโอบเอวข้าไว้ไม่ให้ล้มลง ทำให้ถุงใส่เงินของเขาเปิดอ้าล่อตาล่อใจพวกชั้นต่ำอย่างข้า ข้ากำเลื้อยเขาไว้แน่น ทำที่จะทรงตัวยืนเองราวกับเป็นปฏิกิริยาตอบสนอง อันที่จริงข้าแค่หาเหตุผล ให้มือเลื่อนไปใกล้ตัวเขาโดยที่เขาจะไม่เอะใจต่างหาก

เด็กหนุ่มผู้วิเศษในตรอกปล้นสะดมคงไม่เป็นเช่นนี้

ความคิดนั้นอันตรธานไปเมื่อข้าล้วงมือเข้าไปในถุงใส่เงินตรงสะโพกเขา ปลายนิ้วสัมผัสได้ว่ามีเหรียญซิลลิงอย่างน้อยยี่สิบเหรียญห้อยอยู่กับเข็มขัดของเขา เขาต้องมั่นใจในพลังของตัวเองมากถึงกล้าเดินร่อนไปทั่วตรอกปล้นสะดมโดยไม่คิดว่าจะถูก...ปล้น

ข้าอยากกระชากถุงใส่เงินนั้นแล้วโยกแน่ แต่รู้ดีว่าแค่เขาก้าวยาวๆ เพียงสามก้าวก็ประชิดตัวข้าได้แล้ว ถึงอย่างนั้นโอกาสจะเจอเหยื่ออันโอชะเช่นนี้ไม่ได้ มีบ่อยนัก ข้าจะไม่ไปไหนทั้งนั้นหากยังไม่ได้โยกเงินอย่างน้อยครึ่งหนึ่งจากถุงใส่เงินของเขา

แต่เขาต้องรู้ตัวจากหน้าหนักเหรียญที่หายไปแล้วหากข้าหยิบไปเสียครึ่งหนึ่ง ข้ามีดแปดด้าน

ถ้าเช่นนั้นก็ทำให้เขาไขว่เขวเสียสิ

ข้ารีบกำเหรียญครึ่งหนึ่งไว้ในอุ้งมืออย่างเงียบเชียบพลางคิดหาทางหนีทีไล่ก่อนจะค่อยๆ ดึงมือออกพร้อมกับคว่ำร่างเขาไว้เป็นหลักยึด แล้วถอนสายตาจากแผงอกซึ่งข้าเห็นรอยสักสีเข้มบางส่วนโผล่พ้นรอยยับของเสื้อออกมา

จากนั้นข้าก็ประสานสายตากับเขา

ราวกับข้าจ้องมองเข้าไปในพายุ

ดวงตาคู่นั้นมีสีเดียวกับเมฆฝนซึ่งกำลังตั้งเค้าอยู่เหนืออาณาจักรอิลิยา ราวกับควันที่ลอยตัวขึ้นจากปล่องไฟเหนือหัวเรา ราวกับเหรียญเงินที่ข้ากำไว้ในอุ้งมือ ขนตายาวสีดำตัดกับดวงตาสีเทาราวเหล็กกล้าที่เวลานี้กำลังไล่พิจารณาใบหน้าข้า คิ้วสีเข้มเลิกขึ้นด้วยความประหลาดใจ เขาขบกรามเป็นสันขับให้โหนกแก้มดูโดดเด่นยิ่งขึ้น

เราต่างยืนนิ่ง จ้องมองกันและกัน

ชั่วขณะนั้นข้ารับรู้ถึงทุกอณูบนตัวข้าที่เขาสัมผัสอยู่ได้เป็นอย่างดี แขนแข็งแรงยังคงโอบรอบเอวข้า กิ่งตระกองกอดไว้ไม่ให้ล้ม ทั้งที่แค่สายตาของเขา

ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ข้ารู้สึกเหมือนถูกเคล้าคลึง ข้ากระแอมพร้อมกับปล่อยมือจากเสื้อของเขา เผยให้เห็นรอยยับบนผ้าเนื้อดี ก่อนที่ข้าจะก้าวถอยออกจากอ้อมกอดของเขา

ริมฝีปากเขาเหยียดออกเป็นรอยยิ้ม ข้าจึงได้เห็นลักยิ้มที่แก้มขวา เขาเลื่อนมือออกจากเอวแล้วปล่อยข้าเป็นอิสระอย่างเชื่องช้า มีोनันบิดผ่านชายเสื้อก๊กเนื้อหยาบของข้า

มือเขาหยาบกร้าน หมอนี่เป็นนักสู้

ข้าไม่จำเป็นต้องเป็นผู้หยั่งรู้ก็ได้ เรือนร่างของเขาบอกชัดเจนอยู่แล้ว เมื่อรู้ว่าเขาเป็นนักสู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีและมีร่างกายใหญ่โตกว่าข้าถึงสองเท่า ข้าก็ทำเป็นตั้งมือไปไว้ด้านหลังเพื่อซ่อนหลักฐานการก่ออาชญากรรมอย่างไม่สะทกสะท้าน เหยียดเงินเลื่อนเข้าไปในกระเป๋าด้านหลังของข้าอย่างเงียบเชียบขณะที่ข้าสุดหายใจเข้าลึก พยายามตั้งสติ

"เจ้าขอบตออยู่ในอ้อมแขนของคนแปลกหน้ารูปงามเช่นนี้เสมอ หรือคราวนี้เป็นครั้งแรกกันล่ะ" เขาถาม รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้า เผยให้เห็นฟันขาวเรียงตัวสวยและลักยิ้มนั่นอีกครั้ง

"ไม่หรอก เฉพาะกับพวกโอหังเท่านั้น" ข้ายิ้มแก้มแฉ่ง ขณะที่เขามองข้าราวกับข้าเป็นปริศนาที่ต้องไขให้กระจ่าง ก่อนจะยิ้มขบขัน

เพียงเบนความสนใจเขาซะ

เขาหัวเราะเบาๆ และยกมือเสยผมสีดำสนิท แต่กลับทำให้มันยุ่งยิ่งกว่าเดิม ดวงตาสีเทาจ้องลึกเข้ามาในดวงตาข้าขณะเอ่ยขึ้น "ถ้าอย่างนั้นข้าคงทำให้เจ้าประทับใจตั้งแต่แรกพบละสิ"

"เจ้าคะ" ข้าเอ่ยซ้ำๆ "แต่ข้ายังไม่ได้ตัดสินใจว่าเป็นในทางที่ดีหรือแย"

หลอกล่อให้เขาสัมเรื่องเงินและสนใจแค่เจ้า

เขายักไหล่ เลื่อนมือซุกในกระเป๋ากางเกง ช่างทำตัวไม่รู้ร้อนรู้หนาวได้อย่างสมบูรณ์แบบ "ข้าไม่ได้ปล่อยให้เจ้าล้มไม่ใช่หรือ"

ข้าได้ที่หัวเราะบ้าง เขาเอียงคอเล็กน้อยขณะก้มมองข้า มุมปากกอดลึก
ก่อนจะโน้มตัวลงมาและกล่าวเสริมว่า "นี่ก็ถึงเรื่องนั้นก่อนตัดสินใจด้วยก็ดี ที่รัก"

ในนามของโรคร้าย บรูซรูปงามกับคำพูดหวานหู
อันตรายนัก

ดวงตาสีเทากวาดพิจารณาใบหน้าข้าราวกับว่าข้าเป็นปริศนาที่น่าสนใจยิ่ง
ข้าไม่ละสายตาดจากเขายามก้าวถอยไปยังถนนวุ่นวาย

"ข้าจะเก็บไว้พิจารณาแล้วกัน ที่รัก" ข้าลากเสียงคำสุดท้ายเลียนแบบเขา
พร้อมฉีกยิ้มกว้าง เขายิ้มกว้างขึ้นอีกจนเห็นลักยิ้มสองข้างแฉับ ข้าข่มใจตัวเอง
ให้เมินลักยิ้มนั้นเสียพลางเสริมว่า "และขอบคุณท่านที่ช่วยข้าไม่ให้ล้มหน้าพาด
พื้นหิน ข้าคงถูกสาปให้ชุ่มชุ่มกระฉะมึง"

"ความชุ่มชุ่มทำให้เจ้าได้พบข้า ข้าไม่ถือว่าเป็นคำสาปหรอกนะ" เขาเอ่ย
เอนกายพิงกำแพงตรอก สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง

ข้าคลี่ยิ้ม ไม่อาจห้ามตัวเองให้กลอกตาได้ ข้าเห็นรอยยิ้มของเขาผ่านทางตา
เป็นครั้งสุดท้ายก่อนหมุนตัวเดินกลับออกมายังถนนสายหลักของตรอกปล้นสะดม
และกลืนหายใจไปกับฝูงชน

ข้าปล่อยใจคิดเรื่อยเปื่อย นึกทบทวนสิ่งที่สังเกตได้จากชายผู้นั้นขณะก้าว
ไปตามตรอกปล้นสะดม รอยแผลเป็นที่กระจายอยู่ทั่วแขนและรอยถลอกตรง
ข้อนิ้วจากการต่อสู้เมื่อไม่นานนี้ดึงดูดความสนใจข้าที่สุด นึกเสียดายนิดหน่อย
ที่ข้าคงจะไม่ได้รู้ที่มาของมัน พอดคิดว่าอภิชนสายประยุทธ์มีรอยแผลเป็นอยู่ทั่ว
ข้าก็ยิ้ม เพราะมันคือหลักฐานของความอ่อนแอ

ข้ากำเหรียญในกระเป๋าด้านหลัง ปล่อยให้มันกลิ้งไปมาบนฝ่ามือพลางยิ้ม
อย่างผู้ชนะ

ข้าว่าเขาคงไม่สังเกตหรอกว่ามันหายไป

บทที่ 5

ไถ่

ลิ้อเซ็ดคอปกที่ข้าหิบบมาสมนั้ทั้งคัันคะเยอและไม้สบายตัว พลอยให้นิกถึง
สั้มยเด็กที่ไปไหนมาไหนโดยเปลือยท่อนบนนได้

แม้ว่าปัจจุบันข้าจะยังทำเช่นนั้นอยู่ก็ตาม

หลังสวมรองเท้าคู่เดียวที่เหลื่ออยู่ซึ่งยังไม่มีคราบโคลนเกาะแน่น ข้าก็ก้าว
อาดๆ ไปทางประตู ผ่านชั้นหนังสือแน่นขนัดที่ทำท่าจะพังครืนเพราะรับน้ำหนัก
ของหนังสือจำนวนมากไม่ไหว โต๊ะทำงานซึ่งมีกองเอกสารที่ข้าพยายามหลบเลี่ยง
กองสุมอยู่ และเตียงสี่เสาตั้งชิดผนังอันเป็นสาเหตุให้ข้าเผลอเดินชนจนสบถออกมา
หลายครั้ง ข้าถอนใจกลางปิตประตูตัดขาดจากความสุขสบายของห้องส่วนตัว
แม้ใจภาวนาลมๆ แล้งๆ ให้ได้ทั้งตัวลงบนเตียงแล้วจมสู่นิทรากระทั่งรุ่งสาง ทว่า
หน้าที่เรียกร้อง และข้าไม่ควรปล่อยให้ท่านพ่อต้องรอ

ข้าล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกง สาวเท้าไปตามโถงทางเดินสี่ขาที่มุ่งสู่
ห้องพระโรง แสงอาทิตย์ยามบ่ายลอดผ่านหน้าต่างเรียงรายตลอดแนวโถงทางเดิน
เข้ามากระทบภาพเขียนวิจิตรซึ่งทอประกายได้แสงสีทอง ข้าเลีย่วตรงหัวมุมเร็ว
กว่าที่ตั้งใจ ผงกศิระะให้ทหารหลวงที่ประจำการอยู่หน้าห้องพระโรงก่อนผลักประตู

หนาหนักเข้าไป

"อ้าว ไค มาได้จังหวะพอดี" เสียงทุ้มของท่านพ่อสะท้อนก้องไปตามความยาวท้องพระโรง ผนักห้องเรียงรายด้วยหน้าต่างบานใหญ่ซึ่งคลุมประดับด้วยผ้าไหมสีเขียวเข้มอันเป็นสีประจำอาณาจักรอิลิยา รูปปูนปั้นเกี่ยวกระหวัดจากผนักขึ้นไปสู่เพดาน ราชานั่งอยู่ที่หัวโตะไม้ยาวซึ่งตั้งอยู่กลางห้องบนพื้นหินอ่อนขัดมัน

"เยี่ยม เจ้าสวมเหลือเสียที" ท่านพ่อถอนใจ แต่ข้าเห็นท่านยิ้มในแววตา "ข้าว่าจะให้ข้ารับใช้กำกับเจ้าเรื่องนี้อยู่พอดี"

"ไม่ต้องกังวลไปหรอก ท่านพ่อ ข้าไม่ทำพลาดเปลี่ยออกมาท้องพระโรงอีกแน่" ข้าจดจำรอยยิ้มงามบนใบหน้าท่านพ่อเอาไว้ในใจ เพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อไรจะได้เห็นหรือต้องทำอะไรให้ตีพจนได้รับมันอีก

ท่านพ่อเป็นคนใจหิน เป็นผู้กำยำที่แข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ ท่านเข้มงวด หัวรั้น ไม่ออมขอม พอเห็นท่านยิ้มให้ แม้จะน้อยนิดเพียงใดก็ทำให้ข้าต้องส่งยิ้มบาง ๆ กลับไป ความสัมพันธ์ระหว่างเรากลุ่ม ๆ ตอน ๆ มาตลอด แต่ในช่วงเวลาเช่นนี้เป็นเรื่องง่ายที่จะลืมอดีตไม่น่าอภิมรณเหล่านั้นไปได้

ท่านพ่อกระแอม พร้อมกับที่ใบหน้ากลับมาไร้อารมณ์ความรู้สึก

นี่สีท่านพ่อที่ข้าคุ้นเคย

"ข้ามีภารกิจให้เจ้าทำในฐานะว่าที่ผู้คุมกฎ"

"ข้าพร้อมรับคำบัญชา" ข้าตอบเสียงเรียบ

ข้าพร้อมคร่ำชีวิต

ข้ามีชีวิตอยู่เพื่อดับลมหายใจของผู้อื่น

ภารกิจที่เหล่าผู้คุมกฎได้รับมอบหมายนั้นไม่น่าสรรเสริญสักนิด หลายปีมานี้ข้าผ่านภารกิจนับไม่ถ้วนซึ่งล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกฝนให้ข้าเป็นเพชรฆาตในอนาคต เป็นผู้บัญชาการรบ และเป็นมือขวาของกษัตริย์ สิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวกับการวางแผนรบ การประหารชีวิต ไปจนถึงการสอบสวนและการทรมานคน ล้วน

เป็นส่วนหนึ่งของงานซ้ำในฐานะว่าที่ผู้คุมกฎ

เป็นเศษเสี้ยวของอนาคตอันสดใสของข้า

"สายของข้าราชการว่ามีครอบครัวหนึ่งให้ที่หลบซ่อนกับไพร่คนหนึ่งใกล้ตรอกปล้นสะดม" ท่านพ่อเอ่ยต่อ น้ำเสียงฟังดูเบื่อหน่ายเล็กน้อย "ข้าอยากให้เจ้าไปสืบดูแล้วจัดการปัญหานั้นเสีย"

จัดการที่หมายถึงสังหาร

หลังการกวาดล้าง พวกไพร่ถูกขับไล่ไปยังทะเลทรายมอดใหม่เพื่อป้องกันอาณาจักรอิลิยาจากโรคระบาดที่พวกเขาเป็นพาหะ กษัตริย์ทรงออกพระราชกฤษฎีกาว่าไพร่ผู้ใดก็ตามที่ยังหลงเหลืออยู่ในอาณาจักรจะถูกสังหารทันที เมื่อสามทศวรรษก่อนท่านพ่อให้โอกาสพวกเขาให้มีลมหายใจต่อไปหากเดินข้ามทะเลทรายมอดใหม่ไปถึงเมืองดอร์และเมืองแทนโดได้ ที่นั่นพวกเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างไร้กังวล แต่ความเมตตาของกษัตริย์ก็สิ้นสุดลงในวันกวาดล้างนั้นเอง และบัดนี้ข้าต้องเป็นผู้นำความตายไปมอบให้พวกเขาตามคำบัญชา

"พะยะค่ะ" ข้ารับคำพลางเสยผมแล้วลुบปลายคาง การกระทำเหล่านี้ไม่รอดพ้นสายตาท่านพ่อไปได้

"โค" ท่านพ่อมองข้าด้วยสายตาเกือบจะอ่อนโยน ข้าไม่เห็นสายตาเช่นนั้นตั้งแต่ข้ายังเด็ก แม้กระทั่งตอนนั้นความอ่อนโยนที่หาได้ยากยิ่งนี้ก็สงวนไว้ต่อเมื่อข้าทำให้ท่านพึงพอใจไม่กี่ครั้งระหว่างการฝึกเท่านั้น "ไม่มีผู้ใดริษยางานผู้คุมกฎ มันทั้งเหยียดแค้นและนองเลือด แต่โรคระบาดได้มอบของขวัญหายากให้เจ้า พลังของเจ้าในฐานะผู้หยิบยืมพลังนั้นทรงอำนาจมาก วันหนึ่งเจ้าจะรับใช้อาณาจักรของเราได้อย่างดี" ท่านนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ "ข้าฝึกเจ้ามากับมือ"

ท่านพ่อฝึกข้าด้วยตัวเอง

ข้าถูกฝึกฝนมาทั้งชีวิต มันคือเป้าหมายเดียวในชีวิตข้า แทนที่จะฝึกใช้พลังเดี่ยวนจนแจ่มแจ้งและชำนาญ ข้าต้องใช้เวลาหลายปีเรียนรู้วิธีควบคุมพลังทั้งหลาย ข้าฝึกร่างกายอย่างหนักไม่ต่างจากฝึกใช้พลังเพื่อให้ตัวข้ากลายเป็นอาวุธ

ข้าเรียนรู้อิทธิวิธีใช้และวิธีผลิตชีพด้วยอาวุธทุกชนิดที่หยิบฉวยได้จนฝังลึกเข้าไปในสมอง เป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่ข้าเคี้ยวกรำจนชำนาญ

ทว่าข้าไม่อาจรับคำชมแต่เพียงผู้เดียวได้ ไม่เลย กษัตริย์ต่างหากเป็นผู้ปลุกปั่นข้าให้เป็นข้าอย่างทุกวันนี้ กษัตริย์ผู้หมายมาดฝึกฝนข้าทั้งทางร่างกายและจิตใจด้วยพระองค์เอง เมื่อรู้จุดอ่อนของข้า ท่านก็ทำทุกวิถีทางเพื่อกำจัดมันให้สิ้นซาก ขณะที่ข้าเรียนรู้อิทธิวิธีปิดกั้นความทรงจำตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย แต่กลับไม่อาจเมินเฉยต่อสีหน้าเรียบนิ่งและถ้อยคำไร้เยื่อใยของท่านพ่อที่ข้าได้ยินมาตลอดได้

"หากทนความระทมทุกข์ไม่ได้ เจ้าก็ไม่คู่ควรที่จะแจกจ่ายมันให้ผู้ใด ผู้คุมกฎ"

ข้าเคยรบทัพจับศึก ใต้สวน และทรมานผู้คนมากมาย ขณะที่คิดดั่งประชุมครั้งแล้วครั้งเล่า เจรจาสนธิสัญญา และใช้เวลาเคียงข้างกษัตริย์ผู้อ่อนโยนกว่ากษัตริย์ที่ข้ารู้จัก

แต่ละวันของคิดดัดแน่นอนด้วยการเรียนและการใช้เวลาอันน่าอภินิรมย์กับท่านพ่อที่เขารักนักหนา ในฐานะรัชทายาท คิดดีได้รับการปกป้องดูแลอยู่เสมอ และจะฉกตัวเขาออกไปลานฝึกด้วยกันตอนเรายังเป็นเด็กก็เป็นเรื่องยากเต็มที

เมื่อข้าเหลียวมองกษัตริย์จึงเห็นว่าดวงดาสีเขียวของท่านจ้องมองข้าอยู่ก่อนแล้ว ดวงดาของคิดดี หลังจากพระชายาองค์แรกสิ้นใจขณะให้กำเนิดพระราชโอรส ท่านพ่อก็อภิเษกสมรสกับบุตรีของที่ปรึกษาใจ ไม่แปลกที่ท่านจะตกหลุมรักท่านแม่ของข้าอย่างรวดเร็ว ท่านแม่ทั้งดูแลเอาใจใส่ มีเมตตา กล้าหาญ และงดงาม ข้าเหมือนท่านแม่ ทั้งผมสีเข้มและนัยน์ตาสีอ่อน ส่วนคิดดีเหมือนท่านพ่อ ทั้งนัยน์ตาสีเขียวและผมสีทอง

ข้าสลดความคิดให้สมองปลอดโปร่ง ชุกซ่อนอดีตเอาไว้จนกว่าข้าจะอยากนึกถึงมันอีกครั้ง น้ำเสียงของข้าราบเรียบยามเอ่ยถาม "ให้เดินทางเมื่อไรพะยะคะ"

คำถามนี้กระตุ้นความทรงจำของข้า ข้าหวนนึกถึงเมื่อครั้งยังไร้เดียงสาและเอ่ยถามคำถามนี้ในภารกิจแรก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังจะกลายเป็นฆาตกรในวันถัดไป ไม่รู้ว่าข้าจะต้องเฝ้ามองบรูษผู้หนึ่งล้มจมกองเลือดบนพื้น

"รุ่งสาง"

รุ่งสางมาถึงเร็วกว่าที่ข้าคิด รู้ตัวอีกทีข้าก็สาวเท้าไปยังคอกม้าแล้ว

โรงนาสี่ขวานขนาดใหญ่ทอดเงาใหญ่ยิ่งกว่าเมื่อแสงยามเช้าตรู่วาดผ่านผนังแต่ละด้านมีคอกม้าเรียงราย พวกมันเงยหน้ามองข้าอย่างใคร่รู้ขณะเล็มหญ้าแห้ง

ข้าเบนสายตามองทหารหลวงสองนายซึ่งยืนอยู่ทางซ้ายและจูงม้าสามตัวที่สวมอานเรียบร้อยพร้อมสำหรับการเดินทางมาด้วย ข้ากัดฟัน ท่านพ่อตั้งตัวทหารหลวงสองนายมาจากกำลังพลที่ประจำการอยู่ในตรอกปล้นสะดมเพื่อดูแลความปลอดภัยให้ข้า แม้ว่าภารกิจนี้จะไม่เหลือปากว่าแรงข้าสักนิดก็ตาม แต่ดูเหมือนท่านพ่อจะเป็นห่วงความปลอดภัยของข้าขึ้นมากะทันหัน ต้องใช้เวลาสิบเก้าปีเต็มกว่าท่านจะเห็นว่าข้ามีความสำคัญกับท่านมากพอ

ข้าสะบัดศีรษะแล้วขึ้นขี่ม้าตัวที่ใกล้ที่สุด กล้ากลืนความทงะงัดลงไปและทำใจยอมรับว่าการมีทหารหลวงไปด้วยย่อมดีกว่าหากต้องเนรเทศประชาชน

เส้นทางสู่ตรอกปล้นสะดมนั้นยาวไกล เราขี่ม้ากันอย่างเจียบเจียบ ยิ่งห่างจากตัวเมืองเท่าไร ถนนก็ยิ่งกลายเป็นสลัม ข้าได้กลิ่นตลาดขนาดใหญ่ก่อนจะไปถึงที่นั่นเสียอีก

กลิ่นปลา กลิ่นควัน และกลิ่นพิศวงทั้งหลายอันคุ้นเคยโชนมาต้อนรับข้า ขณะที่เรามุ่งหน้าเข้าไปในตรอกปล้นสะดม เสียงก๊อบแก้ม้าย่ำลงบนถนนปูหินปุมป่าสะท้อนกับผนังร้านค้าทรุดโทรมที่เรียงรายสองข้างทาง คนกลุ่มเล็กๆ ที่ตื่นเช้ารีบหลบให้พ้นทางพรางซีมือและกระซิบกระซาบกัน

เราเลี้ยวซ้ายเข้าตรอกย่อยซึ่งแตกแขนงออกมาจากตรอกหลัก มุ่งหน้าไปยังบ้านไม้หลังเล็ก ข้ากระโดดลงจากหลังม้าแล้วยึดสายบังเหียนในสี่มือที่สวมถุงมือของทหารหลวงคนหนึ่ง ปล่อยให้เขาจัดการผูกมัน

ถ้าจะตามมาด้วยก็ทำตัวให้เป็นประโยชน์หน่อยเถอะ

ข้าก้าวอาดๆ ไปที่ประตูแล้วชักมือออกจากกระเป๋ากางเกงขึ้นเคาะประตู ได้ยินเสียงดู้จากด้านใน ตามด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ ก่อนที่ประตูจะเปิดผางออก บานพับขึ้นสนิมส่งเสียงโหยหวน

ชายร่างใหญ่ไว้เคราดกหนาและมีผมดกยิ่งกว่ายื่นอยู่เบื้องหน้าข้า ข้าประหลาดใจไม่น้อยที่เขาเดินผ่านประตูนี้ได้ ดวงตาสีฟ้าเบิกกว้างได้คิ้วดกหนา ขณะมองข้าสลับกับทวารหลวงอีกสองนายที่ยืนขวา

"เจ้าชายโคหรือพะยะคะ..." เขาตูดกตะลึงและกังวลในคราวเดียวกัน "ว่าไง เอ่อ เป็นเกียรติยิ่งแล้ว!" น้ำเสียงรื้นเริงอย่างเสแสร้งนั้นดังก้องไปตามถนน จนน่าจะทำให้เพื่อนบ้านตื่นได้เลยขณะที่เขายืนมือมาทักทายข้า

มือของเขาหยาบกร้านและแข็งแรงคล้ายมือของข้า "เนธานใช้ไหม" เขาพยักหน้า ข้าจึงเอ่ยต่อ "ข้ามีเรื่องอยากถามเจ้าสักหน่อย เรื่องไพร่ที่มีคนพบในตรอกปล้นสะดม คงไม่รบกวนเจ้าหรอกนะ" ข้าพิจารณาเขา พยายามมองหาสัญญาณที่จะบ่งบอกว่าเขารู้เรื่องที่ข้าพูด แต่ไม่เลย สีหน้าของเนธานยังคงเรียบเฉย "ข้าขอเข้าไปข้างในได้ไหม" เขารู้ดีว่านั่นไม่ใช่คำถาม เพราะข้าก้าวผ่านธรณีประตูเข้าไปก่อนที่เขาจะหลบให้พ้นทางเสียอีก

บ้านหลังนี้มีขนาดเล็กกว่าห้องนอนของข้าที่พระราชวังด้วยซ้ำ ฝั่งหนึ่งของห้องมีเตียงเล็กๆ ตั้งชิดกันอย่างไม่เป็นระเบียบอยู่ข้างผนัง ห้องครัวอยู่อีกฟากห้อง มีอ่างล้างจานสภาพจะพังมีพียงแหล่ โต๊ะทำครัวไม้บิ่นๆ และโต๊ะขนาดใหญ่ ซึ่งเด็กชายตาโตสองคนกับสตรีนางหนึ่งยืนล้อมอยู่ กลางห้องปูพรมผืนใหญ่สีซีดของตักแต่งเพียงอย่างเดียวที่มีสีสนิมในบ้านหลังนี้

เนธานกระแอม "นั่นเลยลา ภรรยาของข้า" นางคลี่ยิ้มอบอุ่น พันขาวจัด ตัดกับผิวสีเข้ม นางเหล่มองทวารหลวงที่ยืนหยุกหยิกอยู่ด้านหลังข้า

"ส่วนนั่นลูกชายของเรา มาร์คัสกับแคล" เนธานชี้ไปที่บุตรของเขาที่ละคน มาร์คัสจ้องโต๊ะเขม็ง ไม่กล้าสบตาข้า ขณะที่แคล น้องชายของเขายากรู้อยากเห็น

เกินกว่าจะควบคุมตัวเองไม่ให้ลอบมองซ้ำได้

ซ้ำใช้พลังตรวจดูให้แน่ใจว่าไม่มีไพร่ซุกซ่อนอยู่ พลังในฐานะผู้หยิบยืมพลังของข้ามีประโยชน์ต่องานผู้คุมกฏอย่างมาก ช่วยให้ข้าทำงานได้ง่ายขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

เนธานคือผู้กำยำ ข้าไม่แปลกใจแม้แต่น้อย เขาร่างใหญ่ราวกับยักษ์ ข้ารู้สึกได้ถึงพลังผู้เยียวยาของเลย์ลาแล่นพล่านในกายไม่ต่างจากฟองแชมเปญขณะที่มาร์คัสกับแคลมีพลังระดับสามัญทั้งคู่ มาร์คัสเป็นผู้จับคาลวง สามารถจับโกหกผู้อื่นได้ ส่วนแคลมีประสาทสัมผัสแม่นยำของผู้ตื่นตัว

"เจ้ารู้ว่าข้ามาที่นี่ทำไม" ข้าเอ่ยเสียงแข็ง "เจ้าเห็นหรือได้ยินคนพูดถึงไพร่ที่ซ่อนตัวอยู่แถวนี้บ้างหรือไม่"

"ไม่เลยเพคะ เราไม่ทราบ" เลย์ลาตอบด้วยเสียงอ่อนหวานทว่าหนักแน่น

ข้ากวาดตามองรอบบ้านอีกครั้ง ก่อนจะหยุดที่อ่างล้างจานซึ่งมีแชมข้าวต้มเกรอะกรังวางซ้อนรอให้ล้างอยู่

ห้าใบ

แชมห้าใบทั้งที่มีแค่สี่คน

น่าสนใจดีนี่

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าคงไม่ว่าอะไรหากข้าจะขอเดินดูสักหน่อย"

ครั้งนี้ก็ไม่ใช้คำถามเช่นกัน ข้าเดินตรวจตราในบ้านหลังเล็ก หยุดเป็นครั้งคราวเพื่อตรวจสอบบางจุดอย่างละเอียด รับรู้ถึงสายตาของทหารหลวงและครอบครัวนี้คอยจับจ้องแผ่นหลังข้าอยู่ตลอดระหว่างที่ข้าเดินเอามือล้วงกระเป๋าแกงเงี้ยวไปทั่วบ้านด้วยท่าที่สบายๆ

ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ

ข้ากำลังจะสรุปว่าเจอทางตันและเสียเวลาเปล่าอยู่แล้ว แต่ตอนที่ข้าก้าวไปยืนกลางพรมซึ่งลวดลายสีซีดลงตามกาลเวลาเพราะถูกเหยียบย่ำมาเนิ่นนาน ก็เกิดเสียงเอี้ยดอัดขึ้นใต้ฝ่าเท้า ข้าชะงัก ถายน้ำหนักตัว พลังเงี้ยวพุ่งเสียงนั้น

อีกครั้ง เสียงแผ่นไม้ลั่นดังขึ้นได้พรหมอีกหน

น่าสนใจดีนี่

แม้ว่าสีหน้าของเนธานจะยังไร้อารมณ์ แต่ใบหน้ากลับไร้สีเลือดราวกับศพ "ยกพรหมขึ้น" ข้าสั่งทหารหลวงเสียงเรียบโดยไม่ละสายตาจากครอบครัวนี้ จังหวะนั้นเองที่ข้าเห็นอารมณ์ซึ่งข้าคุ้นเคยดี อารมณ์ที่มักเกิดขึ้นพร้อมการปรากฏตัวของข้า

ความหวาดกลัว

เมื่อตลบพรหมขึ้น ข้าสังเกตเห็นโครงร่างของประตูกล มันเนียนไปกับพื้นไม้สกปรกจนแทบแยกไม่ออก

เสียงดู้บที่ได้ยินตอนอยู่ข้างนอกนี่เอง

เลย์ลาสะอื้นเมื่อข้าคุกเข่าเปิดประตูกล เผยให้เห็นพื้นที่คับแคบและมีดมิดเบื่องล่าง ตรงมุมห้องเด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งนั่งกอดเข้าซุกอยู่ ตอนนางเงยหน้ามองข้า ดวงตาคู่นั้นคล้ายมีเปลวไฟลุกโชนไม่ต่างจากเรือนผมยาวสีแดงเพลิงของนาง

ในนามของโรคร้าย นางยังเด็กเหลือเกิน

นางน่าจะอายุไม่เกินแปดขวบด้วยซ้ำ นางไม่ขัดขืนแม้แต่น้อยเมื่อข้าเอื้อมมือลงไปอุ้มนางขึ้นมาจากห้องอับชื้นนั้น ข้าวางนางลงบนพื้น นางจ้องข้ากลับอย่างทักทาย ใบหน้าที่มีกระกระจายอยู่ทั่วนั้นไม่มีแววหวาดกลัวเลยสักนิด

ข้าลองสัมผัสหาพลังใดก็ตามที่อาจออกมาจากตัวนางเพื่อให้แน่ใจ แต่ไม่มีไม่มีพลังวิเศษในตัวเด็กผู้หญิงคนนี้นั้นเพราะนางเป็นไพร่

เสียงสะอื้นอื้อเริ่มดังระงมไปทั่วห้อง

"ไม่ ไม่ อย่างนะ!" เสียงกรีดร้องสั้นเครือของเลย์ลาสะทอนก้องจากผนัง "อย่าเอานางไป! อย่าเอาไป! นางเป็นลูกสาวของเรา ได้โปรด!" ทหารหลวงก้าวมาขวางระหว่างข้ากับครอบครัวที่กำลังโกรธเกรี้ยว แต่ข้าผลักพวกเขาออกด้วยความหงุดหงิด เด็กชายทั้งสองต่างสะอื้นให้พลางกอดขามารดาไว้ ขณะที่

เนธานนิ่งไป มีเพียงหยาดน้ำตาไหลอาบแก้มลงสู่แครากรือของเขาอย่างเจียบบัน

"สงบสติอารมณ์แล้วตอบข้ามาว่านางมาจากไหน และพวกเจ้าให้ที่ซ่อนนางมานานแค่ไหนแล้ว" น้ำเสียงทุ้มต่ำและดุดันของข้าดังแทรกความวุ่นวายเด็กหญิงที่ยืนอยู่เบื้องหน้าข้าไม่มีส่วนใดเหมือนคนในครอบครัวนี้สักนิด ใบหน้านางตกระ เรือนผมสีแดงเพลิง นอกจากนี้ทั้งเนธานและเลย์ลาต่างก็เป็นอภิชน นั่นหมายความว่าพวกเขาไม่มีทางมีลูกออกมาเป็นไพร่

"นาง...นางอยู่ที่นี้มาสามปีแล้ว" เสียงของเลย์ลาลั่นเครือ นางสะอื้นจนตัวโยน "เราจ...เจอนางบนถนนเลยรับนางมาอยู่ด้วย เราอยากมีลูกสาว แต่มีลูกอีกไม่ได้..." นางเจียบบไปแล้วยกมือลูบหน้า "ข้าเป็นหนึ่งในผู้เยียวยาเพียงไม่กี่คนในสลัมนี้ นางดูเป็นเด็กแข็งแรง สุขภาพดี ตอนที่เราเจอแอบิเกล เรา...ในที่สุดเราก็มีลูกสาว"

แอบิเกล

หากทำได้ข้าก็ไม่อยากรู้เรื่องนี้ ข้าไม่ปรารถนาจะเพิ่มชื่อใครเข้าไปในรายชื่อผู้เคราะห์ร้ายอันไม่สิ้นสุดที่ได้พบเจอข้า ผู้เคราะห์ร้ายที่ทำให้กษัตริย์พิโรธ ข้าถอนใจยาว

เอลละ

"เจ้ารู้กฎดี" เสียงสะอื้นดังขึ้นอีกจนข้าต้องตะเบ็งเสียง "ตามพระราชกฤษฎีกา ไพร่ทุกคนจะต้องถูกกำจัด ผู้ใดให้ที่หลบซ่อนแก่ไพร่ ผู้นั้นจะถูกขับไล่ไปยังทะเลทรายมอดไหม้..."

ข้ากล่าวถ้อยคำที่ฝึกซ้อมมาหลายครั้งได้เพียงครั้งเดียว ร่างใหญ่หนาก็พุ่งเข้าโจมตีข้า สายตาว่างเปล่าที่มองข้าเมื่อครูนี้นหายวับไป แทนที่ด้วยแววอาฆาตแค้นจนทำให้ใบหน้าเขาบิดเบี้ยวจากความเดือดดาล เนธานพุ่งเข้าใส่กลางลำตัวข้า ดันข้าไปกระแทกผนังจนหายใจไม่ออก ก่อนจะจับศีรษะข้าพาดกับไม้แข็งๆ

พรุ่งนี้คงเจ็บตายซักเหมือนอดีตโรคระบาด

ข้าได้ยินเสียงกรีดร้องของเลย์ลาดังมาจากที่ไกลแสนไกลปนกับเสียงฝีเท้า

หนัก ๆ ของทหารหลวงที่รีบเข้ามาขวาง "ไม่ต้อง!" ข้าตะคอกใส่พวกเขาพลาง เอี้ยวหลบหมัดลู่ ๆ ที่หมายจะชด์เข้าจุมุกข้าขณะทหารหลวงสองนายนั้นยืนจ้งจ้ง "ข้าจัดการเองได้"

เนธานสาวหมัดใส่ข้าอีกครั้ง ตั้งใจจะให้กรามหัก ข้ากระโดดหลบทัน จึงได้เห็นกำปั้นของเขาฝังเข้าไปในผนังไม้ตรงตำแหน่งโหนกศีรษะเมื่อครู่ เศษไม้ แตกกระจายเมื่อกำปั้นฝังลงในเนื้อไม้

สัญชาตญาณการต่อสู้ของข้าตื่นเฟริดในทันที ข้าไม่เสียเวลาหยิบยืมพลังของเนธานมาใช้ด้วยซ้ำ เพราะกำปั้นของเขายังฝังอยู่ในเนื้อไม้ ข้าก้มตัวลงไต่วงแขนเขา คคว้าข้อมือเขาบิดไปด้านหลังแล้วกดเข้ากับสะบักซ้าย เขาคำรามด้วยความเจ็บ ก่อนจะเตะหัวเข่าอย่างแรง ความเจ็บแผ่ซ่านขึ้นมาตามขาข้า ขณะที่เขาหลุดจากการเกาะกุมของข้าแล้วเงือหมัดทรงพลังเหนือนมนุษย์ขึ้น

ข้าไม่สนใจอาการเจ็บที่ขา รีบย่อตัวลงแล้วกวาดขาเป็นวงกว้าง เตะเข้าที่ข้อเท้าเขาอย่างจ้งจ้งจนเจ้าตัวหอยหลังนอนแอ้งแม้งบนพื้น จากนั้นข้าก็ขึ้นคร่อมตัวเขา กดแขนทั้งสองข้างของเขาด้วยขาขณะเปิดทางให้หลังผู้กำยำเข้ามาในกายข้า เพราะรู้ว่าไม่อาจตรึงร่างเขาไว้ได้นานนักหากไม่ใช้พลังของเขามากราบตัวเขาเอง เนธานตื่นชด์ขึ้นพลางแยกเขี้ยวใส่ข้า

"หุบปากแล้วฟังข้า" ข้าหอบหายใจ "เราจะเลือกวิธีละมุนละม่อมหรือใช้ยาแรงก็ได้ แต่ส่วนตัวข้าชอบวิธีละมุนละม่อมมากกว่า"

"นางเป็นลูกสาวข้า!" เขาคำรามก้อง แววดารัวร์านขณะพยายามผลักข้าออก

"แหม เจ้านี้ไม่สนความรู้สึกข้าเอาเสียเลย อยากให้ใช้ยาแรงสินะ" ข้าถอนใจ เงือหมัดไปด้านหลังแล้วชด์มันใส่สันกรามของเขา ศีรษะของเนธานสะบัดทันที แต่ทำให้เขาอยู่หนึ่ง ๆ นานพอที่ข้าจะพูดต่อได้ "ถ้าเจ้าไม่ให้ความร่วมมือต่อให้เมียเจ้าใช้พลังผู้เฒ่าวัยยาก็คงรักษาร่างแหลกเหลวของเจ้าหลังข้าเสร็จธุระแล้วไม่ได้หรอก เช่นนั้นข้าขอแนะนำให้เจ้าขอบคุณข้าที่ไม่ปลิดชีพเจ้าต่อหน้า"

ครอบครัวแล้วทำตามที่เขาสั่ง" เนธานตัวแข็งทื่อ ความเดือดดาลเริ่มเลือนหายไปจากแววตาเขา ข้าขยับตัวออกมา นั่งยองอยู่ข้างๆ พลังมองร่างบอบช้ำของเขา "เออะ ลูกได้แล้ว ก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ" ข้าพึมพำและลุกขึ้นยืน เมื่อเห็นเขายังนิ่งจึงเสริมว่า "ข้ามีความอดทนต่ำพอๆ กับความเมตตาที่นั่นละ เพราะฉะนั้นอย่าลองดี"

ทันใดนั้นเนธานก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้วรีบเอาตัวเข้าขวางลูกเมียที่กำลังกอดกันกลม ใช้ร่างบังพวกเขาจากข้า ปกป้องพวกเขาจากอสูรร้าย ข้ายังคงจ้องพวกเขาเขม็ง ฝ้ามองน้ำตาไหลอาบแก้มและฟังเสียงสะอื้นที่ดังลอดออกมาจากริมฝีปากขณะหันไปสั่งทหารหลวงทั้งสองนาย

พวกเขารีบรุดทำตามคำสั่ง เข้าไปมัดนักโทษเอาไว้ ข้ากล่าวเสริมด้วยท่าที่สบายๆ "ใช้ถนนสายรอง วันนี้ข้าอารมณ์ดี จะเรียกว่ามีเมตตาขึ้นมาก็ได้" ข้าพูดพร้อมกับพินลมหายใจแรง "ไม่ยากให้ใครมามุ่งดู"

ทหารหลวงส่งเสียงรับคำพลางยิ้มพรวายให้กับความเมตตาของข้า ภายในไม่กี่นาที เนธาน เลย์ลา และลูกชายทั้งสองก็ถูกมัดและจูงตามหลังม้าไป พวกเขาเอี้ยวตัวมามอง แวดตาอัดแน่นด้วยความอาฆาตแค้นเมื่อเห็นแอบิเกลถูกมัดและข้าจับตัวนางไว้แน่น

พวกเขารู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ชื่อเสียงของข้าค่อนข้างเลื่องลือ ผู้คนต่างซุบซิบเรื่องอสูรร้ายมือเปื้อนเลือดไปทั่วทุกหัวระแหง

ถึงเวลาที่ข้าจะกำจัดไพร่ตัวน้อย ขณะที่ทหารหลวงพาตัวอาชญากรทั้งสี่ไปยังทะเลทรายมอดไหม้ ที่ที่พวกเขาจะตายตกตามลูกสาวไป เนื่องจากอากาศร้อนระอุยามกลางวันและหนาวจัดยามราตรี จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเดินทางข้ามทะเลทรายไปจนถึงเมืองดอร์และเมืองแทนโดซึ่งอยู่อีกฟากได้ ยิ่งกว่านั้นข้าเพิ่งสั่งเนรเทศครอบครัวนี้โดยไม่มีสัมภาระ อาหาร น้ำ และความหวังให้พวกเขาเลย

มันเป็นการตายอันโหดร้ายยิ่งกว่าที่ลูกสาวไพร่ของพวกเขาจะประสบเสียอีก "ได้โปรดเถิด! ข้าขอร้องท่าน ไวชีวิตนางด้วย!" เลย์ลาตะโกนบอกข้าพลางสะอื้นให้ได้โปรดเถิด! ข้าขอร้องท่าน ไวชีวิตนางด้วย!" เลย์ลาตะโกนบอกข้าพลางสะอื้นให้

ระหว่างถูกม้าลากไปตามถนนปูหิน

"นางยังเด็ก..."

ทหารหลวงเอี้ยวตัวบนอานม้าแล้วเอื้อมมือตบหน้านางเป็นการยุติคำร้องขอ "หุบปาก *นังสลัม*"

ข้าละสายตาจากเหตุการณ์ตรงหน้า ดึงตัวเด็กหญิงให้เดินตามมาบนถนน ความพยายามอันไร้ผลของนางที่จะดิ้นให้หลุดจากมือข้าคงน่าขบขัน หากไม่ใช่เพราะสถานการณ์ที่เราเผชิญอยู่ตอนนี้ไม่มีสิ่งใดน่าขันสักนิด

นางนั่งเงยบออย่างน่าประหลาดสำหรับเด็กน้อยที่ถูกลากไปสู่ความตาย ถึงจุดนี้ไพร่ส่วนใหญ่มักกรีดร้อง วิงวอน และต่อร้องขอชีวิต แต่เด็กน้อยผู้นี้กลับใช้ความเงยบและสายตาทิ่มแทงต่อต้านข้า ข้ามองตรอกว่างเปล่าที่เราเดินเข้ามา นึกสงสัยว่าคนเราต้องปิดบังตัวตนจนคุ้นเคยมากเพียงใดถึงสามารถปกปิดความรู้สึกได้แม้กำลังจะพบจุดจบ

ข้าพานางเดินเข้าตรอกมืดซึ่งแสงสีทองของดวงตะวันที่อาบไล้ทั่วอาณาจักร ยังสาดมาไม่ถึง ไพร่คนนี้ *แอบิเกล* นางเดินไปมา พยายามบิดตัวออกจากมือข้า หลายครั้งแล้ว ข้าก้มมองนาง น้ำเสียงที่เอ่ยออกไปเจือแวบขบขัน "เจ้านี้คือไม่เบา เลยนะ ว่าไหม แม่หนูน้อย"

นางพ่นลมหายใจแรงจนเรือนผมสีแดงเพลิงกระเพื่อมไหวล้อมกรอบหน้า ก่อนนางจะเตะเข้าที่หน้าแข้งของข้าอย่างจัง ข้าคงประทับใจในท่วงท่าของนางอยู่ หรือหากไม่เริ่มหงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าย่อตัวลงนั่งยองตรงหน้านาง ดวงตาสีเขียวเดือดดาลคุ้นั้นสบตาข้า พอนางยกขาขึ้นหมายจะเตะข้าอีกครั้ง ข้าจึงเอ่ยว่า "ถ้าข้าเป็นเจ้า ข้าจะไม่ทำอย่างนั้น"

นางกะพริบตา ในขณะที่ข้าหลงเข้าใจว่านางเชื่อคำพูดข้า นางกลับกระที่บเท้าข้าอย่างแรง พยายามดิ้นแขนตัวเองให้หลุดจากการเกาะกุมอย่างไร้ผล จากนั้นนางก็ร้องเสียงแหลม ดิ้นดิ้นไปมาเพื่อหาทางหนีจากข้าให้ได้

"เออละ เราคงทำอย่างนั้นไม่ได้" ข้าดึงกริชออกมาจากรองเท้าบูตพลาง

พิมพ์ "เจ้าทำให้เรื่องมันยากเอง"

ทันทีที่เห็นกริช นางก็นิ่งงันแล้วกลืนน้ำลายเอื๊อก "แท่งที่หัวใจชำเสีย" นางโพล่งขึ้น สายตายังจับจ้องคมมีด น้ำเสียงฟังดูไร้เดียงสาตามธรรมชาติของเด็ก "แม่เคยบอกข้าว่าทำแบบนี้ไปไวกว่า"

"งั้นหรือ" ข้าถามเสียงแผ่ว "มีวิธีอื่นที่ทำให้ตายไวกว่าด้วยนะ"

และข้ารู้ทุกวิธีเสียด้วย

ข้าเห็นนางสะดุ้งตอนที่ข้าเลื่อนปลายกริชเข้าไปใกล้ ดวงตาของนางเบิกกว้างเมื่อนางยอมให้ความหวาดผวาที่พยายามเก็บซ่อนไว้มานานแสดงออกมา จากนั้นนางก็สุดหายใจเข้าลึก ท่าทางเหมือนยอมรับชะตากรรมก่อนจะหลับตาไป หลบลิ้นจากไบหน้าอสูรร้ายตรงหน้านาง

กริชเฉือนลงอย่างง่ายดาย เด็กหญิง...

แอบิเกล

สุดหายใจสั้นระรัว

นานที่เดี๋ยวกว่าดวงตาสีเขียวเปื้อนน้ำตาลจะหริ่มอง นางกะพริบตาเมื่อเห็นเชือกหลุดจากข้อมือเปลือยเปล่าตกสู่ปลายเท้า นางหวัดสายตาจากหัวใจที่ไร้บาดแผลมายังไบหน้าของข้า ก่อนจะเหลือบมองกริชในมือข้า "ท่านไม่แทงใส่หัวใจของข้ารี"

ริมฝีปากข้าบิดโค้งเล็กน้อย "ฟังให้ดีนะ แอบิเกล ข้าตัดเชือกให้เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าต้องตอบแทนข้า ข้าอยากให้เจ้าเจ็บแล้วหยุดตื่นเสียที" ข้ามองหน้านางก่อนเสริม "เข้าใจไหม"

ข้าไม่รอคำตอบจากนาง แต่พานางเดินผ่านตรอกและถนนหลายสาย นางคงเข้าใจความหมายของข้าดีจึงเดินตัวแข็งทื่อและปิดปากเงียบ ไม่พยายามดิ้นหนีอีก

เมื่อทะเลทรายมอดไหม้เข้ามาอยู่ในระยะการมองเห็น ข้าก็เห็นทหารหลวงสองนายยืนอยู่ริมทะเลทราย ไม่ได้สนใจครอบครัวที่พวกเขาควรจะได้ดู ซึ่ง

ตอนนี้กำลังเดินเข้าสู่กลางคืนทราวยและเห็นเพียงโครงร่างพร่าเลือน ข้าชะงักหน้าออกจากกำแพงตروق มองทหารหลวงทั้งสองสนทนากันอย่างเกียจคร้าน ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขา ก็ยกไหล่แล้วหมุนตัวเดินกลับไปตามถนน

เรื่องปกติ

ข้าหวังจะใช้ความเกียจคร้านและความลุ่มเหลวในการทำภารกิจของ พวกเขาให้เป็นประโยชน์อยู่แล้ว และข้าไม่ต้องทำให้ครอบครัวที่ถูกเนรเทศต้อง โดนประจานไปตามถนนอย่างที่มีกทำ เพราะข้าไม่ยอมให้มีพยานรู้เห็นการ ก่อกบฏของข้า

เมื่อทหารหลวงเดินผ่านไป เราก็ออกสู่นอนมุ่งหน้าไปยังทะเลทราย ครอบครัวนั้นเดินไปไกลแล้ว และเนื่องจากข้าเองก็รู้สึกเกียจคร้านเช่นกันจึงดึง เอาพลังผู้ปราดเปรี้ยวของทหารหลวงคนหนึ่งมาใช้ อีกไม่นานเขาจะอยู่ไกลเกิน เอื้อมแล้ว ดังนั้นข้าจึงรีบอุ้มเด็กหญิงขึ้นและพุ่งตัวไปยังผืนทราย

เราเกือบจะตามครอบครัวนั้นทัน แต่พลังผู้ปราดเปรี้ยวดับหลุดจากการ ควบคุมของข้าเสียก่อน เนธานสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงเรจากทางด้านหลัง ก่อนจะ หมุนตัวมา เขาเบิกตากว้างตอนเห็นแอบิเกลในอ้อมแขนข้า

เลยลาวิ่งมาหาเราแล้วคว้าเด็กหญิงไปโอบกอดทันที พร้อมกับที่ทั้ง ครอบครัวล้อมสองคนนั้นเอาไว้ พวกเขาต่างสะอึกสะอื้นขณะที่ข้าถอยฉากออกมา ชยับเท่าหยุกหยิกบนผืนทรายร้อนระอุซึ่งเริ่มไหลเข้ามาในรองเท้า

จากนั้นพวกเขาก็หันมาหาข้า แววดา ลูกโซนยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ที่สาดแสง แผลเผาเรา เนธานถามข้าเพียงคำเดียว เสียงต่ำเจือแวกเสียดซัง "เหตุใด"

ข้าดึงกริชออกมาตัดเชือกที่มัดข้อมือเขาด้วยการสะบัดข้อมืออย่างรวดเร็ว พลังสบตาเขาขณะเอ่ยตอบ "ข้าไม่ฆ่าเด็ก"

ปากว่าตาขยิบ

ราวกับว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้ากำลังทำอยู่ อันที่จริงข้าแคยึดเวลาออกไปเท่านั้น แต่อย่างน้อยพวกเขาก็ได้อยู่ด้วยกันในวาระสุดท้าย เป็นความเมตตาจอมปลอม

ที่ข้ามอบให้เฉพาะกับเด็กเท่านั้น

ข้าเดินไล่ไปตามแควนนักโทษที่กำลังตกตะลึงพรึงเพริดพลางตัดเชือกที่มัดข้อมือพวกเขา และสบตากับดวงตาซึ่งเอ่อท้นด้วยหยาดน้ำตา ก่อนจะหันไปหาเด็กหญิงตัวน้อย ผู้เป็นไพร่

แอบิเกล

ข้าเดินไปหานางอย่างเชื่องช้าแล้วย่อตัวลงคุกเข่าข้างหนึ่ง ให้มันจมลึกกลงไปในทรายร้อนขณะเราสบตากัน แม้นางจะไม่พูดสักคำ แต่แววดาสื่อทุกอย่างถึงนางจะยังเด็ก แต่ข้าเห็นความมุ่มม่นมากลั้นในดวงตาคู่นั้น

บางที่เจ้าอาจไม่จำเป็นต้องมีพลังเพื่อที่จะทรงพลัง

ข้าล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกง ดึงมีดพกขนาดเล็กรอกออกมา ดำจับสีขาวกะสลักลวดลายอ่อนช้อยสีทอง แต่ใบมีดคมกริบ ข้ายื่นมันให้นาง

"เด็กผู้หญิงทุกคนควรได้รับสิ่งที่งดงามและอันตรายไม่ต่างจากตัวพวกนางเอง" ข้าเอ่ย กระตุ้นให้นางรับมีดไป นางเหล่มองข้าอย่างระแวงก่อนจะยื่นมือเล็กจ้อยมาคว้ามันไปจากมือข้า "ใช้มันอย่างชาญฉลาดล่ะ"

ข้าเสยผมพร้อมกับลุกขึ้นยืนแล้วถอนใจ "ตามกฎหมายและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์เอเดริก ข้าขอเนรเทศพวกเจ้าจากอาณาจักรอิตาลีโทษฐานเป็นกบฏ"

จากนั้นข้าก็มองเนธานโอบแขนข้างหนึ่งกอดภรรยาซึ่งอ้าแขนให้ลูก ๆ เข้ามาสวมกอดนาง

พวกเขาหันหลังพร้อมกัน

ข้าเฝ้ามองพวกเขาก้าวไปหาความตาย

บทที่ 6

ไค

II ม้าหัวเขาที่บวมอสิ่งฉิ่งของข้าจะรวดร้าวเหลือทน แต่ข้าก็พยายามจะเดินให้ตรง กว่าที่จะกลับมาถึงตรอกปล้นสะดมได้ แสงยามบ่ายแก่ก็อาบไล่ไปทั่วถนนแล้ว ข้าชอบที่นี่เสมอ สลัมของอิลิยาไม่มีพิธีรีตอง แต่กลับปลอดโปร่งอย่างที่ไม่เคยพบเจอในพระราชวัง

สายตาของข้ากวาดมองโดยรอบขณะลัดเลาะผ่านผู้คนมากมายที่กำลังต่อรองการค้า ด่าทอ และจับจ่ายใช้สอย ข้าปล่อยให้ตัวเองซึมซับบรรยากาศและกลิ่นของตรอกปล้นสะดมซึ่งไม่มีสิ่งใดน่าอภิมรย์ ทุกสิ่งล้วนจืดชืด ไร้สีสัน ไม่ว่าจะแผ่นป้าย อาหาร หรือผู้คน พอถึงเที่ยงวัน ถนนทั้งสายมักจะคลั่งด้วยกลิ่นเหม็นและกลิ่นอาหารที่ไม่รู้ว่ากินได้หรือไม่

อย่างไรก็ตาม ตรอกปล้นสะดมกลับเต็มไปด้วยชีวิตชีวา

ผู้คนที่เบียดเสียดดูจลื่นมนุษย์ตั้งเข้าไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ข้าต้องหาทางออกจากคลื่นมนุษย์เหล่านี้ให้ได้ ข้าหลุดออกมาได้เมื่อเดินมาถึงตรอกขนาดเล็กกว่า และผู้คนบางตากว่า มีคนไร้บ้านนั่งคู่ตัวชิดผนัง บ้างอ่อนวอนขอเศษเงิน ขณะที่คนอื่น ๆ ซึ่งมีพลังวิเศษก็ใช้พลังนั้นให้ความบันเทิงแก่ตัวเอง แม้คนส่วนใหญ่

ในสลัมจะเป็นพวกสามัญ แต่ข้าพจะเห็นอกิชนสายป่องกันอยู่บ้าง สนามพลัง
เรื่องแสงสีม่วงที่ห่อหุ้มกายบางคนไว้ดิ่งดูตสายตาข้า เช่นเดียวกับผู้หักเหแสง
คนหนึ่งที่ใช้พลังหักเหแสงรอบตัวให้กลายเป็นลำแสงสาดส่องลงมาที่ตัวเขา
และแมวจร

ข้าก้าวต่อพลางมองไปรอบ ๆ ไม่ทันใส่ใจทางเบื้องหน้า

เช่นเดียวกับผู้ที่กระแทกเข้ากับแผงอกข้าพลางร้องคราง

ข้าเหยียดแขนคว้าตัวอีกฝ่ายไว้ตามสัญชาตญาณ ไม่ให้ล้มลงเพราะ
แรงปะทะ แขนสองข้างของข้าโอบรอบเอวคนผู้นั้น เอวของนาง ร่างที่ข้ากำลัง
ประคองอยู่นี้เป็นสตรีแน่แท้ แม้ว่าเรือนผมยาวสีเงินที่บิดผ่านแขนข้าจะประจักษ์
แจ้งแล้วก็ตาม

นางตัวเล็กกว่าแข็งแรง ร่างเพรียวกว่าเด็กสาวตัวแกร็นคนอื่นในสลัม
ข้ารู้สึกถึงความกระชับที่บั้นเอวนางขณะฝ่ามือของข้าแนบรั้งไว้ ราวกับมันถูกสร้าง
มาเพื่อกันและกัน แม้จะเห็นได้ชัดว่ามวลกล้ามเนื้อที่นางเคยมีถูกพรากไปเพราะ
ขาดสารอาหารก็ตาม

นางแนบฝ่ามือที่นิ้วโป้งสวมแหวนวงหนากับแผงอกข้า ข้าพินิจนางอยู่ดีใจ
หนึ่งขณะที่นางพยายามทรงตัวไม่ให้ล้ม นางถอนใจสั้นระรัวก่อนจะสบตาข้า

ข้ารู้สึกราวกับจรมดิ่งสู่มหาสมุทร

ดวงตาของนางเป็นสีเดียวกับส่วนที่ลึกที่สุดของเขตทะเลน้ำตื้น คือสีท้องฟ้า
ปลอดโปร่งยามตะวันยอแสง อ่อนละมุนราวสีของดอกฟอร์เกตมินอด มันเป็นสีฟ้า
และเปี่ยมด้วยประกายไฟราวกับเปลวเพลิงที่ร้อนแรงที่สุด โหนกแก้มสูงรับกับ
คิ้วสีเข้มที่ดูแข็งแกร่งพอกัน และตอนนี้กำลังเลิกขื่นเล็กน้อยขณะมองข้าอย่าง
พินิจพิเคราะห์

นัยน์ตาสีน้ำทะเลของนางเบิกกว้าง ข้าเห็นพวงแก้มนางขึ้นสีระเรื่อเมื่อ
นางตระหนักได้ว่าข้าประคองนางไว้แนบกายเพียงใด นางเลื่อนมือลงจากอกข้า
ส่วนข้าก็เลื่อนมือออกจากบั้นเอวนางพร้อมรอยยิ้มแฉ่งมุ่มปาก